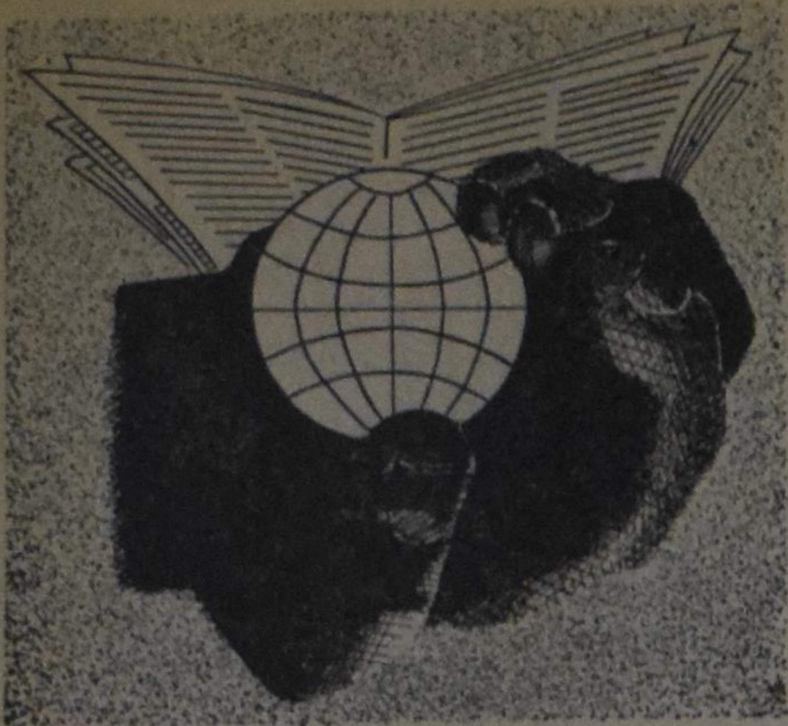
JUNE 14, 1968 — No. 857 — 23rd YEAR OF PUBLICATION

Rev. J. W. Van Weelden, Jan.
Tweedsmuire Ave.,
Chatham, Ont.

CALVINIST-CONTACT

CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. • Authorized as Second Class Mail, P.O. Department Ottawa, Ont., and for payment in cash. Postage paid at Hamilton.

Laat de theologie hulpmiddel blijven

Confrontatie met het Nederlandse probleem

De Engelse schrijver C. S. Lewis heeft in zijn leven de christenheid zeer aan zich verplicht. En ook na zijn overlijden blijft zijn stem doorklinken om ons mensen te waarschuwen tegen de immer actieve pogingen van de duivel om, zoals de Heiland tegen Petrus zei, de gelovigen "te schudden als de tarwe".

Nu zijn die activiteiten van de duivel niet altijd even duidelijk zichtbaar. Zijn werk komt niet alleen tot uiting in moorden, in ontucht of in ander misdrijven. Het komt eveneens aan het licht in het zaaien van onrust en wantrouwen tussen mensen van dezelfde overtuiging. Zijn doel is echter hetzelfde: hoe kan hij God raken in zijn haat. Die haat drijft hem en hij zal de ene keer zich op brute wijze uiten en een andere keer onverwacht en haast ongemerkt zich aandienen "als een engel des lichts".

Een dezer dagen komt Professor Kuitert naar Amerika en zal de ministers-conference in Grand Rapids toespreken. Daarnaast zal hij te beluisteren zijn in verschillende vergaderingen in Canada en de United States. Daarbij komt hier de tegenstelling, die in Nederland momenteel op de voorgrond treedt, natuurlijk zeer sterk in het middelpunt van de belangstelling te staan. Was het voorheen zo, dat deze tegenstelling voor ons min of meer iets was dat wij bespraken als een buitenlands, zij het Nederlands verschijnsel, nu zal het directer op ons afkomen. Wij worden er mee geconfronteerd, of wij willen of niet.

Het is bekend, dat prof. Kuitert niet traditioneel denkt. Hij heeft een verschillende zienswijze, met name over de eerste hoofdstukken van Genesis, dan de in de kerken van de reformatie gebruikelijke. En die zienswijze heeft prof. Kuitert niet onder stoelen of banken gestoken. Daardoor is in Nederland, met name in de Gereformeerde Kerken, nogal wat deining ontstaan. Niet alleen onder theologen, maar eveneens onder het gewone kerkvolk. Er is een groep, die zich de "Verontrusten" noemt en die uiting geven aan hun verontrusting in een blad als "Waarheid en Eenheid". Dat de zienswijze van prof. Kuitert (en met hem een aantal andere theologen) veld wint, moge onder meer blijken uit de beslissing van de synode om de uitspraak van de synode van Assen van 1926 niet langer bindend te verklaren. Zoals men weet, deed de synode van Assen van 1926 een uitspraak tegen Dr. Geelkerken, die de historische **feitelijkheid van** het paradijs-verhaal in twijfel trok.

Wij hebben uiteraard prof. Kuitert nog niet beluistert, maar het is toch goed, dat wij ons nu reeds rekenschap geven over het probleem als zodanig. Want dit is niet slechts een theologisch debat, maar ons inziens een vraagstuk, waar ons geloof in de praktijk mee te maken heeft.

Wij willen echter vooropstellen, dat wat wij hierboven schreven over de activiteiten van de satan, niet slaat op prof. Kuitert. Integendeel. Wij geloven graag, dat ook prof. Kuitert bezield is van een verlangen om te luisteren naar wat God zegt in Zijn Woord. Maar wat wij wel bedoelen is, of het verschil in opvatting een vehikel kan zijn, waarvan de duivel zich bedient om tweedracht te zaaien onder de gelovigen en zodoende God te kwetsen. Deze methode van de satan is een oude beproefde, maar niet altijd onderkende methode.

Wij erkennen in prof. Kuitert graag onze meerdere. Hij is een briljant theoloog, die ons met theologische kennis verre slaat. Maar zoals wij hierboven reeds zeiden, is het ons inziens niet alleen een theologisch vraagstuk. Met alle respekt, dat wij voor de theologie hebben, zijn wij het waarschijnlijk wel hierover eens, dat de theologie een hulpmiddel is. Het kan onschatbare diensten bewijzen aan de vermeerdering van onze kennis van God. Maar het blijft hulpmiddel. Wat voorop staat en moet blijven staan, is de persoonlijke verhouding, die ieder persoonlijk tot God heeft. Ik kan niet theologisch denken en spreken, ik kan Gods werk in de verlossing van de schepping niet verstaan, ik kan de theologische termen niet begrijpen, als ik niet eerst mij goed rekenschap geef van wat God voor mij is en ik voor God ben. Wij kennen prof. Kuitert's standpunt op dit punt niet, maar het komt ons voor, dat wij eerst deze vraag moeten beantwoorden, aleer wij over de "technische" bijzonderheden van de bijbel kunnen handelen.

In die verhouding tot God (die een verhouding is van Vader tot kind) sta ik niet alleen. Er zijn in mijn kerk — en daarbuiten — tallozen, die God hun Vader noemen en die Hem inderdaad als zodanig op intieme wijze kennen. En de eerste taak, die een kerkeraad heeft, is in de naam van Christus die grote groep van kinderen Gods herderlijk te verzorgen. De kerkeraad is er niet in de eerste plaats om de zaken van het instituut te regelen of om discipline toe te passen op hen die

(Vervolg op pag. 2)

TELESKOOP

Lonen

Nederland heeft wat de arbeidsvrede betreft een naam te verliezen. Stakingen komen er wel eens voor, maar lang niet zo veelvuldig als aan deze zijde van de oceaan.

Maar nu gaat de spanning toch wel stijgen. De Nederlandse regering houdt zoveel mogelijk het loonbeleid in handen om te voorkomen, dat lonen en prijzen tever uit elkaar groeien. En tot nu toe is dit aardig gelukt. Maar sinds 1 januari zijn de meeste arbeidscontracten vernieuwd en bij die vernieuwingen zijn loonsverhogingen gegeven, die de door de regering gestelde grens hebben overschreden. De minister van sociale zaken heeft daarom de Stichting van de Arbeid (samengesteld uit vertegenwoordigers van werknemers en werkgevers) gevraagd haar invloed uit te oefenen, opdat deze trend gestopt wordt. Hij heeft erop gewezen, dat in het midden van maart contracten zijn afgesloten voor ruim 360.000 arbeiders. De gemiddelde loonsverhoging voor deze arbeiders bedroeg 5.4 per cent. Maar daarnaast zijn de kosten van de arbeid gestegen met een andere 3.7 per cent, omdat de arbeidsuren verkort zijn. Daardoor voorzien de arbeidscontracten in feite in een loonsverhoging van 9.1 per cent. De stichting van de arbeid heeft blijkbaar niet genoeg serieus aandacht aan de minister's opinie gegeven, waarop de minister het contract voor de bouwvakarbeiders, dat betrekking heeft op ongeveer 250.000 mensen, als niet geldig verklaard, althans voor zover het verkorten van de arbeidstijd betreft.

Wij weten niet hoe de verdere ontwikkeling is, maar het is duidelijk dat het zaad voor ontevredenheid is gezaaid.

Australie en de V.S.

De minister president van Australie is in de Verenigde Staten op bezoek geweest. Dat was maar geen officieel staatsbezoek of een uitstapje incognito. De minister president Gorton wilde eens persoonlijk kennis nemen van de houding van zijn geallieerde in Zuid-Oost Azie.

Zijn voorganger, Harold Holt, was zeer gesteld op president Johnson. En de vriendschap tussen die twee was eigenlijk de vriendschap tussen Amerika en Australie. Maar toen Mr. Holt verdronk in December kwam in die verhouding een keer. De vraag, die nu in Australie, althans by Mr. Gorton leeft is of Amerika wel zo'n sterke bondgenoot is als Australie gedacht heeft. Die vraag is niet zo vreemd. Als men hoort wat de kandidaten voor het presidentschap in Amerika te zeggen hebben over Amerika's houding in de landen van de Stille Oceaan, dan is het te verstaan dat men in Australie nu wel eens wil weten welke kant de ontwikkeling zal gaan.

Daarom zal minister president Gorton zich niet alleen op de hoogte stellen van het standpunt van President Johnson, maar tevens van hen, die hem dit jaar wensen op te volgen.

Australie staat aan de zijde van Amerika in de oorlog in Vietnam. Zou Amerika echter wegvallen, om welke reden dan ook, dan heeft het voor Australie weinig zin om zijn troepen in Vietnam te houden. En met het wegnemen van de troepen ziet Australie dan tevens het verdwijnen van een bolwerk tegen het communisme. Het is daarom best te begrijpen dat minister president Gorton precies wil weten hoe de vork aan de steel zit.

25 Jaar Premier

Dominee Ernest C. Manning heeft verleden week het feit herdacht, dat hij 25 jaar lang minister president van de provincie Alberta is geweest en tevens 25 jaar de leider van de Social Credit Regering.

Dat was een opmerkelijk jubileum. Dat een partij zo lang aan het bewind blijft is reeds een uitzondering. Dat de Social Credit Party zo lang aan het bewind blijft, is nog meer opvallend. Deze partij kan in de federale regering geen voet aan de grond krijgen. By de eerstvolgende verkiezingen zal zij waarschijnlijk met nog minder zetels uit de bus komen. Provinciaal hebben alleen de provincies Alberta en British Columbia een Social Credit regering.

Maar in Alberta heeft zij een lange tijd de stormen van het politieke leven doorstaan. Toen Social Credit aan het bewind kwam, waren er verscheidenen, die meenden dat zij niet langer dan drie maanden stand zou houden. Maar zij overleefde het. Toen dacht men, dat 1½ jaar wel het maximum zou zijn. Daarna een volle diensttermijn. Maar nu is **het al 33 jaar dat zij in Alberta het regiem** voert.

Het is maar **één keer gebeurd, dat een minister president zo lang** in functie bleef. George Murray is 26½ jaar liberaal premier van Nova Scotia geweest. Mr. Manning is dus nog geen record-houder. Maar hij kan het worden.

Hoewel predikant, houdt Mr. Manning zijn politiek gescheiden van zijn geestelijke inzichten. Hij ziet die twee als geheel los van elkaar staande. Daardoor kan zijn politiek helaas moeilijk als een christelijke politiek worden beschouwd.

Een verdwijnend meer

"Daddy, waar is het meer gebleven?" Het is een vraag die menig kind stelt, wanneer het met zijn vader en moeder voor een kortere of langere vacantie aan het Gull Lake in Alberta aankomt.

Gull Lake is een gezocht recreatie-oord voor Edmontonians en Calgarians. Op onverklaarbare wijze loopt het water de laatste jaren snel terug. En zijn nu al cottage eigenaars, die voorheen aan het strand woonden en nu meer dan een mijl moeten lopen om bij het water te komen. In een jaar tijd is de kustlijn met meer dan 300 voet teruggelopen. Dit moge prettig zijn voor hen, die op het strand een zonnebad willen nemen, maar het is erg inconvenient voor booteigenaren. Zij moeten of hun boot naar het meer dragen of rijden, of zij moeten hun pier langer maken.

Omtrent de oorzaak tast men in het duister. Het kan zijn, dat de olie industrie de beekjes heeft verstopt, die voorheen het meer voeden. Het kan ook zijn, dat de boeren de oorzaak zijn van de verstopping van de waterstroom. Men overweegt thans het aanleggen van een pijpleiding van de Red Deer River in het zuiden of van North Saskatchewan in het westen. In ieder geval heeft de provinciale regering de geruststellende verzekering gegeven, dat het niet lijdelijk zal toezien, dat het meer opdroogt.

Frankrijk

Het leek er op, dat generaal de Gaulle toch weer de overhand wist te behalen. Kwamen op een dag zo'n 250.000 mensen op de been om met rode vlaggen en opgeheven vuisten de regering op de knieën te krijgen, een dag daarna waren er een andere 250.000, die zich geheel solidair verklaarden met de franse generaal. De Gaulle had de mensen gezegd, dat hij het mandaat van de bevolking had en dat hij dit zou houden. Hij voorspelde wel een regeringsverandering, maar hij hield de hand boven het hoofd van zijn minister president Pompidou.

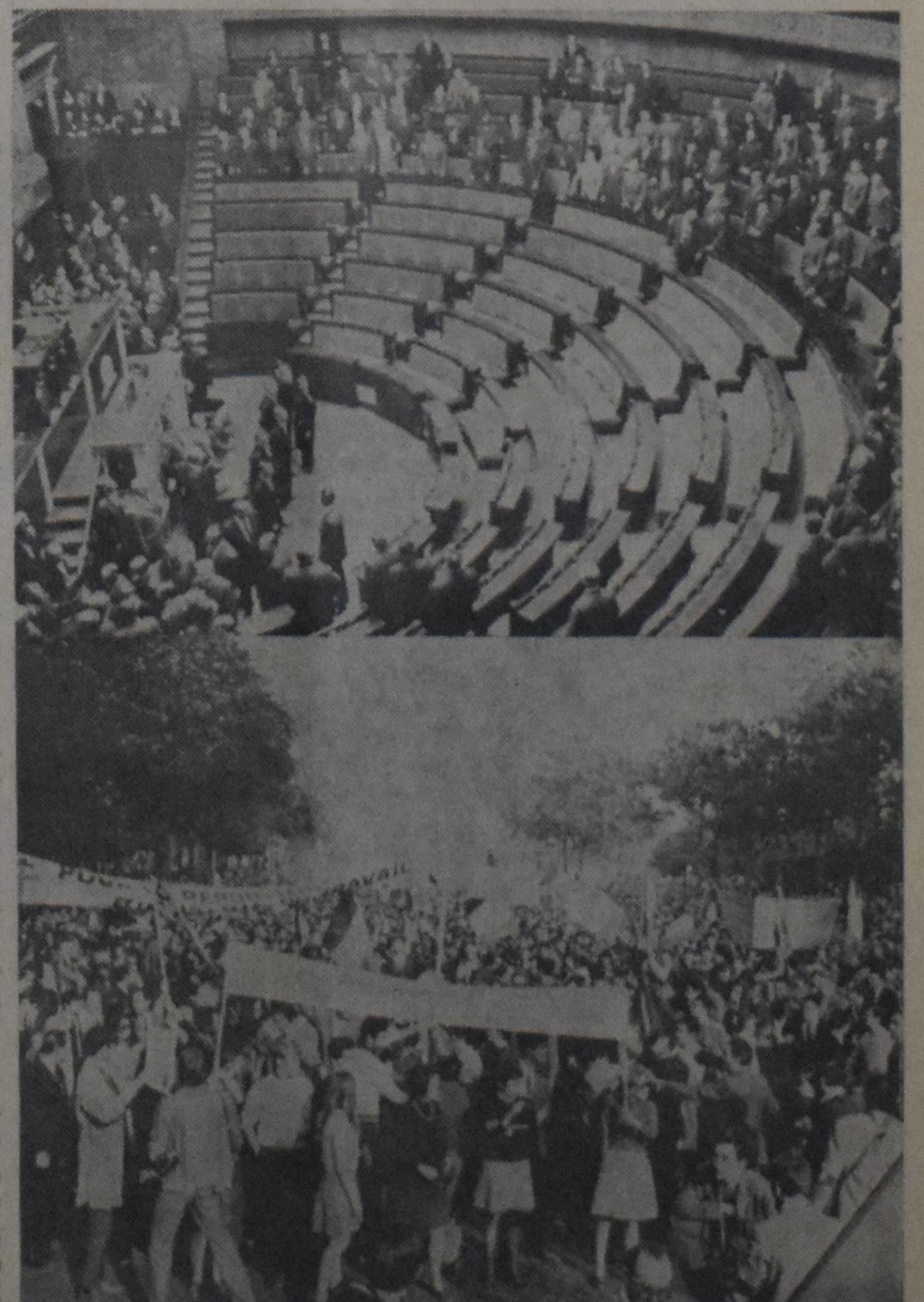
Toch, op het moment, dat wij dit schrijven, zijn er nog acht millioen Fransen niet naar hun werk teruggekeerd. De spanning moge iets geweken zijn, maar de anarchie viert nog hoogtij. Wat wil men? Denkt men heus, dat deze revolutie baat zal afwerpen?

Men kan er nog moeilijk over oordelen. De komende dagen zullen waarschijnlijk nieuw licht op de Franse situatie werpen. Maar intussen is de rol, die de Gaulle de laatste jaren heeft gespeeld, wel iets duidelijker geworden.

Toen hij aan het bewind kwam, zag iedereen hem aan voor een vurig anti-communist. De latere jaren verbleekten de kleuren enigszins. Was de Gaulle veranderd? Daar was eerst zijn pleidooi voor de toelating van Rood-China tot de Verenigde Naties. Toen zijn anti-Amerikaanse houding en tenslotte zijn vriendelijke houding ten opzichte van Rusland. Het deed velen vermoeden, dat de Gaulle van inzicht veranderd was. Tot hij onomwonden verleden week tot het Franse volk zei, dat hij zich schrap zou zetten tegen enige communistische actie om Frankrijk te brengen onder communistische dictatuur. Toen hoorden de Fransen weer de oude de Gaulle van voorheen. En ze schepten moed.

Het is misschien wel politiek geweest van de Gaulle om zo vriendelijk te zijn tegen het communisme. Hij hield stellig daarmee de in Frankrijk sterke communistische beweging in bedwang. Het verschafte hem tevens de gelegenheid om uiting te geven aan zijn verlangen, dat Frankrijk en niet Amerika in Europa de toon zou aangeven. Als deze oogmerken een rol hebben gespeeld, dan zag het naar uit, dat de oude generaal het gewonnen had. Maar nu? Heeft hij het Franse volk teveel in de waan gelaten en heeft hij de communisten teveel in de kaart gespeeld?

Frankrijk, en daarbij tevens Europa, maken een moeilijke tijd door. En het is op dit moment moeilijk te zeggen, wat de uitkomst zal zijn. Behalve dan, dat zonneklaar gebleken is, dat anarchie nimmer een uitkomst geeft. Het zal jaren en jaren nemen eer de schade die de laatste weken is aangericht in Frankrijk, zal zijn hersteld.

PARIJS — Foto boven: Een overzicht van de Franse Nationale Vergadering, kort nadat zij door president De Gaulle was ontbonden; vertegenwoordigers van de meerderheid (links onder) verlaten de zaal, terwijl de leden van de oppositie staande eerst nog de Marseillaise zingen. Foto onder: Grote demonstratie ten gunste van president De Gaulle.

Church Announcements

CHR. REF. CHURCH

Call extended

by Charlottetown, P.E.I., Rev. P. M. Jonker of Brampton, Ont.

by Clinton, Ont., to Rev. J. Zantingh of Woodstock, Ont.

by Manhattan, Montana, to become missionary to Gallatin Gateway, Ma., Rev. Vernon Luchies of Terrace, B.C.

by Lacombe (Bethel), Alta., Rev. C. Vriend of Hamilton I, Ont.

Accepted

to Grand Rapids, Mich. (Grandville Ave.), J. Hellinga of St. Catharines, Ont. (Trinity).

News from Classis Hamilton CRC

Since classis asked me to take care of the press-report, herewith some newsy items:

PLACE:

Wednesday, May 15, many delegates sped via the majestic Skyway across the Bay to the beautiful edifice of the Burlington Christian Reformed Church. There they entered for long hours of deliberation and decision-making. At least one (elder-) delegate left with backtrouble caused by that daylong sit in the stern Calvinistic pews. It wil take him weeks to recover from this classismeeting . . .

SIZE:

Classis in its new form comprises of 17 congregations located in or in the proximity of the Niagara Peninsula. This is part of the Golden Horseshoe and rather densely populated. Therefore, even though it is one of the smallest Canadian classes in geographical size, it is the largest as far as the number of church families is concerned (2.100).

ARTICLE SEVEN

The whole afternoon was taken up with the examination of and discussion on an applicant for article 7, Mr. Wm. Suk of St. Catharines.

Article 7 states that some may come to the ministry in a special way, provided this is warranted by a special need for ministers in the churches and the extra-ordinary gifts of the person involved.

The result was that classis voted in favor of admitting Mr. Suk for the speaking of a word of exhortation in the churches of classis during a probationary period of two years.

During this time he is to take a two year prescribed course at Calvin Seminary. At the end of these two years another examination would take place to decide whether he can be accepted as an ordained minister in this exceptional way.

However, the Synodical Examiners of Classis Chatham, Huron and Toronto advised against such admittance. The matter now must rest until the final decision by Synod itself.

"NEW" THEOLOGY

Classis had instructed its delegate to the Board of Trustees of Calvin Colege and Seminary to raise the question whether it is still advisable to recommend — by way of the Diamond Jubilee Scholarship — studies at the Free University at Amsterdam. This Scholarship has been established "for graduate study at the Free University of Amsterdam or some other institution true to the Reformed Faith." The question has been raised in Holand itself whether all the professors and instructors of the Theological Faculty of the Free University are really true to the Reformed faith.

However, this communication was not dealt with, since the Board's opinion was that it should be submitted as an overture to the Board.

Classis now voted *to endorse* the Fruitland overture to Synod as found in the Agenda of 1968 (pp. 357-360).

In it, Synod is asked, *"to appoint a committee to study in the light of Scripture and the Creeds the teachings made public by some professors and instructors in our Dutch Reformed sister-church."*

The discussion on the floor of classis showed concern about recent views as expressed by professors of *both* the Free University and Kampen, such as Kuitert, Baarda and Koole.

SUMMER EVANGELISM

An interesting project in cooperation with the classical Home Missions Board will be conducted by a SWIM team this summer at Turkey' Point.

On this Lake Erie beach are approximately 600 cottages. A central cottage has been rented as day-headquarters. The team consists of participants from the Simcoe Young Calvinist League (Toronto), the Kitchener League and the Northern Michigan League. A teacher from Rock Valley, Iowa, will head the group.

Plans call for daily evening devotions, Sunday church services, a christian bookstore, a Daily Vacation Bible School and film-evenings with "Sermons from Science".

YOUTH EVANGELISM SOCIETY

Classis appointed as delegates to the Youth Evangelism Society: Rev. R. Praamsma and Mrs. H. Zomer. The plans call for representatives on the YES Board from Cassis Quinte, Toronto and Hamilton.

The Synodical Home Missions Board granted $6.000.— for a full time unordained person to direct these Sunflower and Compass Clubs. This is an evangelistic endeavour for totally unchurched children. Today they are 40 clubs, 80 volunteer leaders, with 500 children in attendence.

CANADIAN COUNCIL

The Canadian Council of Christian Reformed Churches will meet in Winnipeg in November. At the request of the calling church, Kildonan, classis appointed delegates. They are: Dr. L. Praamsma, Rev. D. Los, Mr. P. Zwart and Mr. J. Kloet.

NEW LAWS

The Immanuel Christian Reformed Church of Hamilton requested classis to contact the government of Canada with respect to the new legislature on *abortion* and *homosexuality* as envisioned by the Trudeau government.

Classis decided to overture the Canadian Council of CRC churches to charge its committee on contact with the government to address itself to the government of Canada on these matters.

DANCING

The Brantford Christian Reformed Church overtured classis to express itself on the problem of worldly amusements, as it manifests itself in the increasing prevalence of dancing in CRC circles.

Classis appointed a committee "to study the matter of dancing in the light of the Bible and give advice as to how this must be dealt with."

CONCLUSION

These meetings were an exercise in deep thinking and brotherly love.

There were sometimes clearly defined differences of opinion.

Yet the handshakes at the end of classis — close to midnight — were as well-meant as ever.

A delightful separation of matter and person had prevailed at work.

We went home with the conviction that this had been a blessed classismeeting. And that we all need each other in the important Work of the King.

Verkiezingsgids in het Nederlands

Algemene, landelijke verkiezingen betekenen zoveel als het levensbloed voor de democratie, die Canada heet. Want verkiezingen markeren het moment waarop zij, die hoge bestuursposten hebben bekleed, verantwoording moeten afleggen aan het volk — waarop nieuwe ideeën worden onthuld en bovenal het moment, waarop het volk gaat beslissen wat voor soort regering Canada zal hebben.

En, zoals iedere andere ernstige aangelegenheid, hebben ook de verkiezingen hun luchtiger karaktertrekken, omdat zij tevens dienen als een soort van nationaal schouwspel met als hoofdpunt de verkiezingscampagne over het hele land gevoerd door de leiders van de verschillende partijen. Maar om Uzelf inderdaad ingeschakeld te kunnen voelen in de Federale Verkiezingen op 25 juni a.s., dient U de regels, waarop dit alles berust, te begrijpen.

Teneinde de Nieuw-Canadezen te helpen om de rol te kunnen vervullen die hun, terzake van deze verkiezingen, toekomt, drukken wij hier de ACTION LINE samenvatting af met betrekking tot de Verkiezingen van 1968:

Canada is een parlementaire democratie. Dit betekent, dat de partij met het grootste aantal zetels belast wordt met het landsbestuur en de leider van die partij is de Prime Minister. Hoewel wij technisch gesproken nog steeds onze stem uitbrengen op individuele personen — die candidaat in uw kiesdistrict — stemmen de Canadezen in feite op de partij, welke hij vertegenwoordigt.

Want, als U Pierre Trudeau als Prime Minister benoemd zoudt willen zien, dan dient U te stemmen op de Liberale candidaat in uw kiesdistrict. Wilt U Robert Stanfield belast zien met de leiding van het land, dan dient U uw stem uit te brengen op een Progressief-Conservatieve candidaat. Wilt U T. C. Douglas in die functie zien, dan moet U stemmen op de persoon die in uw kiesdistrict de Nieuwe Democratische Partij vertegenwoordigt.

Maar, als U onzeker bent over de vraag wie de beste Prime Minister zou zijn, dan stemt U voor de beste candidaat in uw kiesdistrict.

Wanneer een partij meer dan de helft van de 264 zetels in het Parlement behaalt, dan vormt de partijleider een meerderheidsregering, welke aan het bewind kan blijven voor een periode van ten hoogste vijf jaren.

Behaalt een partij minder dan die helft, dan moet de partijleider een minderheidsregering vormen, waarvan de kansen op aanblijven twijfelachtig zijn.

Een minderheidsregering kan op ieder gegeven moment tot aftreden worden genoopt als gevolg van een gecombineerde stemming van de overige partijen over een motie van wantrouwen. Wanneer een minderheidsregering een motie van wantrouwen niet kan beslist zien in haar voordeel, dan wordt — volgens de algemene regel — een verkiezing uitgeschreven.

Hieronder volgen de regels voor de Verkiezing van 1968. Nakoming van deze regels te verzekeren behoort tot de taak van de Chief Electoral Officer in Ottawa, een overheidsambtenaar, die onafhankelijk is van alle politieke partijen.

WIE MAG STEMMEN: U moet 21 jaar oud en Canadees burger of Brits onderdaan zijn en gedurende meer dan een jaar in Canada hebben gewoond. Ook moet uw naam voorkomen op de Kiezerslijst.

DE KIEZERSLIJST: De eerste lijst is reeds samengesteld door de 'enumerators'. Deze personen hebben bij U aan huis of apartment uw naam, alsmede uw beroep opgenomen en zij hebben U op de kiezerslijst geplaatst. Mocht U bij hun bezoek niet thuis zijn geweest, dan hebben zij een mededeling achtergelaten om U te doen weten welk nummer U moest opbellen, zodat alsnog iemand naar U toe kan komen, teneinde U op die lijst te zetten.

Als U op die lijst staat, dan moet U thans een exemplaar daarvan hebben ontvangen over de post.

FOUTEN IN DE KIEZERSLIJST: Indien uw naam onjuist is gespeld of verkeerd vermeld, ga dan naar het 'revising office', waarvan U het adres kunt vinden bovenaan de Kiezerslijst, die U over de post reeds werd toegezonden.

UITSTEDIG OP DE VERKIEZINGSDAG: Op 15 juni en 17 juni, van 9 uur v.m. tot 9 uur n.m. bestaat gelegenheid om vervroegd uw stem uit te brengen voor al degenen, die op 25 juni niet in de stad kunnen zijn. Bel het kantoor van de 'returning officer' om te vragen, waar U terecht kunt.

VERHUISD NAAR EEN NIEUW ADRES: U brengt uw stem uit in het kiesdistrict waar U woonachtig was op de dag, dat deze verkiezing OFFICIEEL werd uitgeschreven, n.l. op 23 april. Maar controleer wel of U op de kiezerslijst voorkomt. In geval van twijfel belt U de 'returning officer' van het kiesdistrict waaronder U op 23 april j.l. nog thuishoorde.

HET STEMMEN: Uw stembiljet vermeldt geen partijnamen, maar alleen naam, adres en beroep van de candidaten. Hun namen staan in alfabetische volgorde afgedrukt op het stembiljet; achter iedere naam staat een vierkant vakje.

Om uw stem uit te brengen op de man of vrouw van uw voorkeur, zet U een X in dat vakje. Ziet niet meer dan één X in dat vakje en schrijf ook niets anders op uw biljet, want anders wordt uw stembiljet ongeldig. U brengt uw stem uit in privé en vervolgens wordt uw stembiljet in een gesloten stembus gedaan, welke pas wordt geopend als de voor de stemming bepaalde uren zijn verstreken.

STUDENTEN: Studenten hebben de keus: zij kunnen hun stem uitbrengen ofwel in het kiesdistrict waar de plaatsonder valt waar zij wonen wanneer zij niet naar school gaan, ofwel in het kiesdistrict waar hun domicilie onder valt gedurende het studiejaar. Maar U kunt uiteraard slechts één stem uitbrengen en U moet op de kiezerslijst voorkomen.

WAAR U STEMT: Op de Kiezerslijst die U per post is toegezonden, kunt U zien waar uw stembureau is. De politieke partijen sturen bovendien briefkaarten uit om U mee te delen waar uw stembureau is en alle candidaten zijn bereid om U een auto of rolstoel te bezorgen of wat voor andere hulp U mocht nodig hebben op de verkiezingsdag. Bel 113 en vraag naar het verkiezingskantoor ('campaign office') van een van de candidaten in uw kiesdistrict.

— Toronto Telegram.

Laat de Theologie hulpmiddel blijven

(Vervolg van pag. 1)

dreigen af te wijken. Die taak is in de eerste plaats het opbouwen, het verzorgen, het stichten van die nieuwe gemeenschap in Jezus Christus.

De brieven van Paulus geven geen dogmatische verhandelingen, maar zijn persoonlijk gerichte admonities. Het is Paulus dus niet begonnen om een theologisch-wetenschappelijke verhandeling, maar om de zorg en het welzijn van de gelovigen, van de kerk.

Wij kunnen ons moeilijk losmaken van de gedachte, dat dit aspekt in de theologische verhandelingen, in de gesprekken tussen vooruitstrevenden en verontrusten, wel eens in de knel komt. Wij weten ook niet wat prof. Kuitert's gedachten zijn op dit punt. Maar wij zijn er wel van overtuigd, dat dit voorop moet staan bij alle discussies die het bezoek van prof. Kuitert oplevert.

Het kan zo gemakkelijk misgaan. Wij kunnen zulke diepgaande gedachtenwisselingen over het paradijsverhaal, over Job, over Jona, over Jozua, en wat niet al hebben, wij kunnen het theologisch zo analyseren, dat er van het wonder van Gods genade niet veel meer te zien is. En als die gebeurt, dan heeft de duivel zijn doel bereikt. Dan heeft hij gewerkt als een engel des lichts, maar intussen een scheiding teweeggebracht tussen Christus en de kerk. Nu ja, dit is maar betrekkelijk. Het is waar, wat Paulus schreef, dat niets en niemand ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods in Christus. Uiteindelijk zal de duivel het niet winnen. Dit pleit is beslecht. Maar een zich laten verzinken in een theologisch debat en daarbij de herderlijke taak van Christus en dus van de kerk op de achtergrond te dringen, kan wel tot gevolg hebben dat Christus zich tijdelijk terug trekt. Dan verliezen wij Hem uit het oog en dan verliezen wij voorzeker elkaar uit het oog.

D.F.

POLITICAL ORIENTATION RALLY

Wednesday, June 19, 1968 - 8 P.M.

AT RIVERSIDE CHRISTIAN REFORMED CHURCH

WELLANDPORT, ONTARIO

PANEL DISCUSSION

Mr. GERALD VANDEZANDE

(Christian Labour Association of Canada)

AND

CANDIDATES from the various parties of two ridings

LINCOLN RIDING		WELLAND RIDING	
P.C.	KENNETH HIGSON	P.C.	FRANKLIN LAW
LIB.	GORDON BARRETT	LIB.	DON TOLMIE
N.D.P.	JOHN MARTIN	N.D.P.	ROBERT WRIGHT

Answering of questions from the floor.

THE BRASS BAND WILL PLAY

CALVINIST - CONTACT

CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ontario

Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Council: Revs. J. Geuzenbroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra, Mrs. I. Parlevliet, Dr. L. Praamsma.

Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.

Calvinist-Contact is published Friday every week.

Closing date: Friday before date of issue.

Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

ROBERT KENNEDY

Het ging als een schok door de wereld, toen bekend werd, dat Senator Robert Kennedy, na een verkiezings-redevoering in Californie, het slachtoffer werd van een waanzinnige moordaanslag. Hij heeft nog een dag geleefd en toen was Robert Kennedy niet meer.

De slag is groot. Zijn vrouw en tien kinderen moesten nu reeds het offer brengen, lang voor dat hij een kans had om president van Amerika te worden. Zijn familie, die toch al zulke grote moeilijkheden heeft moeten doorstaan, werd opnieuw getroffen. En zijn land zag een van zijn groten vallen onder moordenaarshand.

Is het wonder dat men zich afvraagt, waar dit alles ons toe leiden moet? Waar belanden we, als iedereen maar doen kan waartoe zijn verward of ziek brein hem aanzet? Die vraag is niet beantwoord met de opmerking, dat het veel te gemakkelijk is om wapens te kopen in Amerika. Dit is wel zo, maar daar is het probleem niet mee opgelost.

Was het politieke jalousie, die de moordenaar tot zijn daad aanzette? of was het vrees, dat een man als Robert Kennedy het tot president zou brengen? Zat er een complot achter de schietpartij of was het iets van de moordenaar alleen? Of was het een bizarre resultaat van een proces, dat niet alleen het westen, maar heel de wereld heeft te doorstaan? Want deze moord staat niet geheel op zichzelf. Zij vond plaats in een tijd, dat in vele grote steden de universiteitsstudenten in opstand komen en eveneens in vele steden reusachtige stakingen worden gehouden. In een tijd waarin iemand, als hij geld nodig heeft, een ander berooft, en waarin iemand, die meent dat hem onrecht wordt aangedaan, protesteert en tegen de politie vecht.

Nu Senator Kennedy is vermoord, wordt men als het ware wakker geschud en ziet men om zich heen, vanwaar de hulp komen kan. Want iedereen voelt het wel: zo gaat het niet. Als er niets gedaan wordt, dan komt het van kwaad tot erger.

Terecht heeft men reeds opgemerkt, dat het euvel begonnen is in onze gezinnen. In het Noord-Amerikaanse gezin waren niet de ouders, maar was het kind de spil waar alles om draaide. Wat het kind wilde, dat deden de vaders en de moeders. Het kind moest vooruit, en daarom werden en worden miljoenen dollars besteed aan zijn opvoeding en onderwijs. Het kind moest geen stroobreed in de weg worden gelegd en wat het kind meende te moeten hebben, kreeg het kind. Hij was per slot maar één keer jong en hij moest een prettige jeugd hebben.

En toen dit kind van school kwam en bij een baas kwam of naar de universiteit ging, toen botste dit kind tegen de autoriteit op. Die botsing kwam hard aan, want dit was dat kind niet gewend. En het kind was ook niet van plan, zich voor die autoriteit te buigen. Op de universiteit roept het om medezeggenschap in de regeling der universiteitszaken en in de vaststelling van het curriculum. En bij de baas wil het zijn eigen zin doorzetten, en zo niet dan wordt er gestaakt. Gingen zijn teachers hem daarin niet voor? Die hebben ook de klas verlaten, omdat zij meenden beter betaald te moeten worden.

Zo is er een geest van anarchie gegroeid, die nu niet meer tegen te houden is. En die geest wordt gevoed, door het egoisme, dat in ieder mens schuilt. Mijn recht wordt beknot, mijn inkomen is niet hoog genoeg, mijn inzichten worden niet geëerbiedigd, en omdat mijn eigen ik niet de aandacht en het respekt ontvangt, dat ik verlang, verzet ik mij tegen alle autoriteit die er is en doe ik precies zoals ik wil.

Zo kwam John F. Kennedy om het leven en zo is nu ook zijn broer Robert Kennedy het slachtoffer geworden. Zo wordt het leven in Parijs lamgelegd en zo worden de universiteiten in Amerika en over de gehele wereld in disorde gestuurd.

Er is slechts één antwoord. Inderdaad slechts één antwoord. Dit antwoord moet nu klinken. Dat is maar geen dooddoener. Dit is maar geen goedkope theoretische oplossing. Dit is het antwoord, dat het mensenleven alleen redden kan: "tot de wet en tot de getuigenis." Of men het wil geloven of niet, maar een andere oplossing is er niet. Deze ontwikkeling van het leven moge voor velen van ons een ontluistering zijn, maar het is voor God geen verrassing. Hij weet, wat er in het hart van de mens leeft en Hij weet waar het toe leidt. En Hij heeft het duidelijk gezegd: "tot de wet en tot de getuigenis, voor wie niet spreekt naar dit woord, is er geen dageraad."

Geen dageraad, daar lijkt het inderdaad momenteel veel op. Een mens zou bijna bang worden om te leven.

Donderdag 6 juni 1968 is een zwarte bladzijde in de geschiedenis van Amerika, want het is de sterfdag van Robert Kennedy. Het is tevens de dag, dat God ons liet zien, wat men te wachten staat als men Hem het mensenleven ontrooft.

Het moge een reden zijn, dat de Kerk, de kinderen van God, hun Vader bidden om redding en genade.

D.F.

★ ★
★

POLITIEKE KEUZE

Het duurt nog slechts enkele weken voor dat wij worden opgeroepen om via onze stem uiting te geven aan onze voorkeur voor degenen die straks onze regering moeten vormen. Wij hebben er al enige keren over geschreven en daarbij doen uitkomen, dat het moeilijk blijft om een keuze te doen. Wij hebben daarom aangeraden, dat wij ons goed op de hoogte moeten stellen van de kandidaten, die in ons district zich aandienen en daarna (en daaruit) een keuze moeten doen.

Nu ontvingen wij een brief van een lezer. Mr. P. W. Dekker in Waterloo. Hij schrijft:

> *"In een van de vorige nummers van C.C. adviseerde u onomwonden geen stem uit te brengen op Mr. Trudeau, maar tegelijk gaf u te kennen, dat er eigenlijk niet een van de partijleiders de toetsteen van Uw visie kan doorstaan. Aangezien hier geen christelijke politieke partij is, is het duidelijk, dat we niet te warm lopen voor de bestaande partijen. Uw advies, districtsgewijs te stemmen op de man, die ons het beste lijkt, heeft een negatieve uitwerking."*

Wij voelen het bezwaar van Mr. Dekker. Hij zegt, dat door op een kandidaat te stemmen, wij tevens op de partij stemmen. En daar heeft hij gelijk aan. De bedoeling van Mr. Dekker is, zoals hij later in zijn brief zegt, dat wij op de conservatieven moeten stemmen en niet op een der anderen. En hij wekt ons op om een positief geluid te laten horen.

Dit laatste willen wij graag beamen, als wij het maar konden. Een positief geluid is, dat wij op een candidaat willen stemmen en een partij aan de regering willen zien, die zich dienaar van God weet, die zich in Zijn dienst stelt en als zodanig het leven beschermt, zodat het zich vrij ontwikkelen kan. Maar waar moeten wij ons wenden voor zulk een kandidaat of voor zulk een regering? Mr. Stanfield, met alle waardering die wij voor zijn persoon hebben, geeft ons het antwoord niet. Hij is eveneens een pragmatist. En de progressive conservative kandidaat van het district, waarin wij wonen, is een ex-bokser. Zeker niet een man, die zich politiek in onze gedachtenkring thuis voelt.

Mr. Dekker roept ons op consequent te zijn en geen communist of socialist te stemmen. Wij nemen er met dank nota van. Maar het geeft ons het antwoord op onze vragen niet. Als wij dan geen communist of socialist moeten stemmen, kunnen wij dan wel op een humanist stemmen?

Mr. Robert Anes van Brantford schreef ons eveneens. Terecht stelt hij, dat de verkiezing voor velen van ons een probleem opwerpt. Hij zegt dat door niet te stemmen wij in feite de partij steunen, die ons het minst ligt. En dan gaat hij de politieke partijen na. Over de New Democratic Party schrift hij:

> *"Can we support a party which is backed by the secular labour unions, which do everything possible to make life difficult for a christian in choosing or keeping his job? Can we support a party, whose members and supporters have harrassed the CLAC workers to such an extent that the law courts agreed this was going too far?"*

Over de Liberal Party zegt Mr. Anes:

> *"Can we support a Party which has mismanaged the affairs of the Country for the past five years? Are we happy with the high interest rates and runaway inflation? Can we support its leader who wants to change the criminal code with respect to arbortion, appears to stand for socialism, and was denied entry into the U.S.A. in 1958 as an undesirable person because of alleged sympathy for communism?"*

En Mr. Anes vervolgt dan:

> *"This leaves the Progressive Conservative Party, which I believe to be the only alternative . . . . Its leader, Mr. Stanfield, has a proven record of administration in Nova Scotia. The P.C.'s now have the support of Mr. Robert Thompson, whom we know from his writings in "Calvinist-Contact". Another P.C. member of Parliament for Ontario, Mr. Leonard M. Reilly introduced a bill in the Legislature to have forced union support abolished."*

Wat deze twee briefschrijvers ons hebben doen weten, leeft in meer harten. Zij zijn eigenlijk bezorgd over ons politiek dilemma, en wij delen die bezorgdheid. Dr. M. Verbrugge in B.C. zond ons press releases van de progressives. En uit gesprekken met onze lezers blijkt wel, dat er een zekere voorkeur leeft voor de progressive conservatives. Toch voelen wij enige huivering om nu te zeggen: mensen dit is de partij van onze keuze. Wij weten bij voorbeeld van een riding waar een overtuigd christen kandidaat is voor de liberals, terwijl zijn tegenkandidaten allen humanisten zijn. Zouden wij in zo'n district wonen, dan zou de keus voor ons niet zo moeilijk zijn: wij zouden ons liever door die christen zien vertegenwoordigen dan door een humanist.

Ondanks alle voordelen, die de Progressive Conservative Party heeft, moeten wij ons realiseren, dat wij de partij van onze keuze nog niet gevonden hebben. Als wij dus op een kandidaat stemmen, dan zou het goed zijn, als wij die kandidaat laten weten, waarom wij op hem stemmen, Wij kunnen dit doen per brief of per telefoon, maar het zou goed zijn als wij op de een of andere wijze de kandidaat laten weten welke onze gedachten op politiek terrein zijn en waarom wij onze stem aan hem geven.

Wij delen de bezorgdheid van vele lezers. Wij zijn ook bekend met de uitgave van de Canadian Intelligence Service, die op ruime schaal wordt verspreid en waarin een soort biografie gegeven wordt van Mr. Trudeau. Die biografie is zeer rood getint. Nu zegt natuurlijk het verleden niet dat Mr. Trudeau nog steeds communistisch gezind is, al is ons niet bekend, dat de feiten van Candian Intelligence Service ooit weersproken zijn. En die feiten versterken ons in de mening, dat naar ons inzicht Mr. Trudeau niet de man is, die straks aan het hoofd van de regering moet staan.

Deze tijd leert ons wel overduidelijk, dat wij politiek gesproken nog dakloos zijn. Wij moeten stemmen, maar wij weten niet op wie, omdat er geen kandidaten zijn (misschien een uitzonderling daargelaten) die zich met onze overtuiging verenigen kunnen.

Maar dit behoeft ons niet te verhinderen uiting van dat gevoelen te geven aan de kandidaat onzer keuze.

Verder kunnen wij momenteel niet gaan.

Maar wij hebben dan wel gedaan, wat wij nu konden doen.

D.F.

Nederlandse bazaar in Toronto

Het is al weer enige tijd geleden, dat wij U iets vertelden over de komende Nederlandse Bazaar, die gehouden zal worden op 26 oktober 1968 in het St. Gabriels Centre, Sheppard Ave. E. bij Bayview Ave.

Wij zijn blij en dankbaar, dat alweer zoveel mensen aan het werk zijn voor de bazaar, maar we kunnen altijd meer medewerkers gebruiken. Mocht U zelf niet in staat zijn iets te maken, maar wel een ongebruikt lapje in de kast hebben liggen of een paar knotjes wol waar U niets meer mee doet, laat het ons weten. Wij hebben adressen van dames, die deze materialen kunnen verwerken tot iets nuttigs. Mrs. Coopman in Uw contact voor handwerkzaken.

Official receipt for tax deduction purposes. De Committee "Netherlands Bazaar" is nu officieel geregistreerd bij het Department of National Revenue-Taxation als een "Charitable Organization". Dit betekent dat onze penningmeesteresse, Mrs. Braaksma, U voor geldelijke bijdragen een officieel "receipt" kan doen toekomen, dat in aanmerking komt voor belastingaftrek.

Wij danken iedereen voor de reeds geboden medewerking en hopen van nog meer mensen te horen, dat zij zullen bijdragen om de 1968 bazaar een groot succes te maken.

Handwerkzaken: Mrs. M. Coopman, 74 Sabrina Dr., Weston,

Receipts: Mrs. A. Braaksma, 165 Thistledown Blvd., Rexdale, 741-1464.

Medisch Directeur V.U.-Ziekenhuis

Tot medisch directeur van het Academisch Ziekenhuis der Vrije Universiteit is benoemd de heer W. Fokkens, arts te Leerdam. Hij volgt in deze functie dr. J. W. van der Kouwe op, die in 1967 geneesheer-directeur werd van het Provinciaal-, Stads- en Academisch Ziekenhuis te Groningen.

Dokter Fokkens, geboren in 1915 te Dordrecht, studeerde aan de Rijksuniversiteit te Utrecht; van 1946 tot 1962 was hij huisarts te Leerbroek en sinds 1962 is hij als bedrijfsarts werkzaam bij de N.V. Koninklijke Glasfabrieken te Leerdam. Bovendien is hij sinds enkele jaren in een coördinerende functie als bedrijfsarts werkzaam voor het concern van de N.V. Verenigde Glasfabrieken te Schiedam. Hij hoopt zijn nieuwe functie per 1 augustus a.s. te aanvaarden.

"LOTSA LUCK, GOLDIE!" says Hugo Partsa as he drops an extra dash of color into Toronto's City Hall reflecting pool—32 lively goldfish, who will join pair of ducks already in residence. City property commissioner, Harry Rogers, says he welcomes the newcomers, but fish must fend for themselves against purifying chemicals, and feed on insects from now on.

TWEEERLEI GELOOFSBELIJDENIS

"We're out to crush your faith and your religion!" verklaarde een Teamster agent tegen een Christen arbeider in de omgeving van Hamilton, die weigerde lid te worden van de Teamsters union en mee te doen aan een staking. Met deze uitspraak bewees de union vertegenwoordiger een onbedoelde dienst aan de betrokken arbeider en aan de hele Christelijke gemeenschap. Zijn woorden waren een geloofsbelijdenis in de macht en kracht van de Teamsters union, die er op uit was om het geloof van deze Christenarbeider te breken.

"Het opende mijn ogen en gaf mij de kracht en de overtuiging om nooit toe te geven aan de eisen van de union," verklaarde hij. En hij hield vol, ook toen hij dag in dag uit alleen door de picketline ging; ook toen zijn stakende medearbeiders dreigden dat vandaag of morgen zijn huis zou afbranden. Het conflict werd tenslotte "opgelost" toen de directie besloot om de vereiste Teamster lidmaatschapscontributie voor de betrokken arbeider te betalen, terwijl deze laatste een evenredig bedrag maandelijks zal overmaken aan een liefdadigheidsinstelling. De stakers zijn weer aan het werk, maar de haat en verachting voor een Christen die zijn geloof **beleed en beleefde** gaat onverminderd door.

De hierboven geschetste union praktijk is niet beperkt tot Hoffa's Teamsters. Reuther's **veel geroemde** United Autoworkers of America (UAW) gaat zelfs veel verder. Deze union eist blinde gehoorzaamheid en onvoorwaardelijke trouw aan de UAW van alle leden. Niets meer en niets minder!

Dat ondervonden drie werknemers in de metaalindustrie in Toronto toen zij weigerden zich aan te sluiten bij deze union. Ze werden weliswaar niet formeel ontslagen, maar wel werden ze zonder pardon de straat opgestuurd met de mededeling dat ze terug konden komen zodra ze bereid bleken lid te worden van de UAW. Dat lid worden hield o.m. in het afleggen van de volgende belofte van trouw aan de union:

> Ik (naam) beloof op mijn woord van eer dat ik de statuten en wetten van deze vakbond, alsmede de Constitutie van de United States (of Canada) trouw zal gehoorzamen; mij zal onderwerpen aan de beslissingen en reglementen van haar bestuur; geen enkele vertrouwelijke handeling van deze vakbond zal onthullen of openbaar maken; naar het beste van mijn vermogen alle taken die mij opgelegd worden trouw zal vervullen; mij te allen tijde zo zal gedragen dat ik geen schande breng over de vakbond en te allen tijde waarachtige en oprechte trouw zal bewijzen aan de International Union United Automobile, Aerospace and Agricultural Implement Workers of America (UAW).

Bovengenoemde verklaring is niets minder dan een geloofsbelijdenis. Het afdwingen van een dergelijke belofte van trouw aan een organisatie op straffe van ontslag is in flagrante strijd met de beginselen van vrijheid en recht. Het druist in tegen de Christelijke rechtsidee, omdat het de vrijheid van religie en geweten aanrandt. Zelfs het lidmaatschap van de kerk heeft niet het bindend karakter van deze verklaring, omdat dit lidmaatschap opzegbaar is wanneer de kerk ontrouw wordt aan haar Koning. De UAW, de Teamsters en alle niet-Christelijke unions erkennen geen enkele norm boven zich. Hun norm is die welke zij zichzelf stellen. Daarom durfde Emil Mazey, de secretaris der UAW openlijk te verklaren dat iedere arbeider, die weigert zich aan de norm der UAW te onderwerpen, een verrader is van de zaak der arbeiders, iemand die overgelopen is naar de gelederen van de vijand. (Verklaring tegenover de McClellan Onderzoek Commissie van de Amerikaanse Senaat.)

De Committee for Justice and Liberty (CJL) helpt de vier genoemde werknemers in hun strijd tegen de union dictatuur.

Het is verheugend dat steeds meer vooraanstaande figuren in ons land openlijk hun steun beginnen te geven aan organisaties zoals de CJL en de CLAC. Een commissie van zes personen, bestaande uit Dr. William Fitch, een vooraanstaand figuur in de Presbyterian Church, Rev. Leslie K. Tarr, een leider in de Baptist Church, Mr. Leonard M. Reilly, de Chief Government Whip in de Ontario P.C. Party, Rev. James Joosse, Mr. J. A. Olthuis en Mr. G. Vandezande zal binnenkort een onderhoud hebben met Mr. Dalton Bales, de Ontario Minister of Labour, en er bij hem op aandringen dat gedwongen union lidmaatschap en contributiebetaling dienen te worden uitgebannen. Mr. Reilly zal waarschijnlijk in juni een tweede resolutie in het parlement indienen met als inhoud de onwettigverklaring van de closed shop en de gedwongen contributiebetaling aan unions. Deze ontwikkeling is van het allergrootste belang. Het bewijst dat de ogen van velen opengaan voor het onrecht dat onder de huidige arbeidswetgeving welig tiert. Wij dringen er bij onze lezers in Ontario op aan om een kort persoonlijk briefje te schrijven aan Prime Minister Robarts, Labour Minister Bales, Liberal leader Robert Nixon, Mr. Reilly en naar hun eigen provinciaal parlementslid. De juiste adressen zijn:

The Hon. John P. Robarts, PC., QC.
Prime Minister of Ontario,
Parliament Buildings,
Toronto.

The Hon. Dalton A. Bales, QC.
Minister of Labour,
Parliament Buildings,
Toronto.

Mr. Robert Nixon, M.P.P.
Parliament Buildings,
Toronto.

Mr. Leonard M. Reilly, M.P.P.
Parliament Buildings,
Toronto.

Laat ons onze terughoudendheid overwinnen en even de moeite nemen om deze regeringspersonen op de hoogte te brengen van ons standpunt en overtuiging. Onvolmaakt Engels is geen enkel bezwaar en een persoonlijk schrijven wordt niet alleen op prijs gesteld, maar heeft tevens een niet te onderschatten invloed. Wanneer politici bemerken dat een bepaalde zaak **leeft** onder het volk en dat men niet aarzelt om persoonlijk zijn mening kenbaar te maken, dan geeft dit deze mensen in het Parlement de moed en de ammunitie om verder te gaan in de strijd. Vraag vooral ook uw Canadese vrienden en buren hetzelfde te doen.

De CJL heeft veel meer gevallen onder behandeling dan de hiergenoemde. Plaatsruimte ontbreekt om al deze zaken uitvoerig te beschrijven. Wij danken Mr. Farenhorst voor zijn bereidwilligheid om deze kolom regelmatig op te nemen en we dringen er bij de lezers op aan om lid te worden van de CJL. Het contributiebedrag is slechts $10 per jaar. Ons adres is P.O. Box 151, Rexdale, Ontario.

E. Vanderkloet.

"VROOM!" ... THEY GRADUATE. Motorcyclists graduating from North York's municipally sponsored course in motorcycle riding get final instructions for test from instructor Peter Glionna. Foreground is Ellie Bridle, one of five girls in the class of 15 boys.

ONS NIEUW FEUILLETON

DE STENEN BRUID

door M. Van Nuis-Zuidema

(3)

"Ja, 't was ook echt leuk geweest nu met de zondag. Enfin, Jochem, dan komen ze maar eens gauw bij ons logeren, in ons eigen huis. Wat klinkt dat, hè"

"Ja, en dan jij de gastvrouw!"

"En jij de gastheer, die heeft ook een rol hoor, vergeet dat alsjeblieft niet. Van de trein halen, koffers dragen, sigaren aanbieden en, omdat ze het zo extra druk heeft, de huisvrouw af en toe assisteren!"

"Ja, dat kun je denken. In ieder geval, Ellewien, we houden het daarop hè, het eerste weekend na de wittebroodsweken. Maar je ziet alweer, de mens wikt...."

"En God beschikt."

"Precies."

"En dat mogen we toch ook, Jochem, wikken. Dat moeten we toch ook wel?"

"Natuurlijk. Het leven is niet anders dan plannen maken, het is er vol van. Denk alleen maar aan al de plannen voor zo'n trouwdag!"

"Ja, en denk je in, dat nu de voornaamste gasten zouden ontbreken, Jochem, echt hoor, dan zou ik voor deze keer toch zelf wel willen beschikken."

"Nu, ik denk dat we dat wel vaker willen ook. Er hoort ook eigenlijk nog wat achter, Ellewien, en dat is, dat we het eens zijn met het beschikken van God, ook als het niet met ons wikken overeenkomt; dat is nu precies, waar het in ons geloofsleven om draait."

"Ja, dat is zo. Wat denk je, komt je vader dan alleen?"

"Och kind!" Jochems stem lacht over de storm heen. "Als het echt een griepje is, nu, dan werkt moeder dat heus in een paar dagen wel af. Geloof maar dat ze alles op alles zet. Jouw bruiloft meisje, dat willen ze...."

"Nee jongetje, zij komen alleen voor de bruidegom!"

Ze zijn er. Naast elkaar gaan ze de hardstenen trap op naar het burgemeestershuis, waar Jochem, die volontair is op de gemeentesecretarie, nu nog z'n kamer heeft.

In de salon zien ze licht branden en daar Jochem nooit met Ellewien bij zich zó door wil lopen lopen, klopt hij eerst even aan.

"Ha, het bruidspaar!" zegt mevrouw, een klein gezet dametje, met zilverwit haar. Ze ziet op van haar handwerk, vanuit de lichtkring van de staande lamp.

Het geeft Ellewien, zoals zo vaak in deze weken, weer dat vreugdeschokje. Bruidspaar....

"Nog een paar dagen, mevrouw, dan zijn we bruidspaar af."

"Ja," lacht mevrouw en met haar gedachten is ze even terug in haar eigen bruidstijd al zoveel jaren geleden.

"Wat is het eigenlijk wonderlijk in het leven. Ik herinner het me nog zo goed, je zou die dagen vast willen houden en toch leef je ze al vooruit."

"Nu, ik zeker!" lacht Jochem. "Een eigen huis, een eigen vrouw, die iedere dag bij je is, voor je zorgt en je verwent en dan zó één!"

Trots gaan z'n ogen naar Ellewien, die zich juist heel diep probeerde te realiseren dat ze nu werkelijk de bruid is.

"Toe jongen!"

"Mannen zijn blind," plaagt mevrouw, "iedere man vindt dat zijn vrouw de beste is. En jij, Jochem, wil nu ook al meepraten...?"

Maar Jochem stoort zich nergens aan. Hij slaat z'n arm om Ellewiens schouders. "Deze hè, waar vind je zo'n bruid?"

"Toe Jochem!' bloost Ellewien.

"Niets "toe Jochem", de waarheid mag gezegd, hoor."

Wat later zijn ze samen boven in de wat ouderwets, maar toch voornaam aandoende "gouden leeuwenkamer". De eerste keer dat Ellewien er kwam, door haar zo gedoopt om de met goud-pluche beklede stoelen met op de rugleuningen de uitgesneden leeuwekoppen. Het is een grote, vroeger weinig gebruikte kamer en de siagrette- en pijperook van Jochem vermocht niet de typische geur, die er hangt en die er volgens Ellewien volkomen bij past, te verdrijven.

Even staan ze daar samen, dicht bijeen.

"Kind," fluistert Jochem, z'n ogen diep en donker in de hare, "wat zal ik blij zijn, als dit kamerleven voorbij is en voorgoed."

Ellewien drukt zich dichter tegen hem aan; in haar is plots dat heftige verlangen nu van hem te zijn. Wat geven wetten en plichten en remmen, als je toch van elkaar houdt.

Boven haar gezicht is dat van Jochem. Z'n ogen. Z'n mond. Z'n adem gaat snel. "Lieveling...."

Ellewien beantwoordt zijn liefkozing, lang en innig en ondanks haar vermeende verachting van wetten en remmen, makt ze zich dan zacht uit z'n armen los.

"We zouden niet te laat thuiskomen," zegt ze met wat hoge stem. "Toe Jochem, zoek nu je spullen bij elkaar."

"Ja." Hij zegt het kort en wendt zich af naar het ook al met leeuwekoppen versierde lege bureau. Er staan enkel nog wat boeken op de plank erboven en in een afgesloten lade liggen nog wat paperassen. Verder is alles al overgebracht naar hun eigen nieuwe woning. Voorlopig hun grote rijkdom. Kind, denkt Jochem, terwijl hij met meer lawaai dan nodig is met de sleutel in de lade morrelt, als je wist... als je wist hoe ik verlangde... naar jou... hoe hevig... dan zou je nu niet zo rustig bij me zijn.

De lade schuift zacht open en achter Jochem draalt Ellewien bij de vleugel. Ze knipt het lampje aan, strijkt neer op het bankje en speelt dan, heel zacht en innig, met hier en daar een kleine versiering, het enige wijsje dat ze kan spelen. Ze speelt voorzichtig, altijd zoekend de mooiste klank te voorschijn te toveren, en van binnen zingt ze de woorden mee met een tonatie, die ze hardop niet in haar stem zou kunnen leggen:

Als ge in nood gezeten, geen uitkomst ziet,
wil dan nooit vergeten, God verlaat u niet.
Vrees toch geen nood, 't Heren trouw is groot,
en op 't nacht'lijk duister, volgt het morgenrood.

Haar aanslag wordt sterker en de akkorden wat voller bij de volgende regels:

Schoon stormen woeden, ducht ons geen kwaad.
God zal u behoeden, uw toeverlaat.

Ellewien probeert de muziek bij de woorden aan te passen en al luisterend hoort ze toch ook nog bewust de geluiden van Jochem achter zich en de onrust van binnen is gedeeltelijk weg, als hij naast haar komt staan.

Bruusk houdt ze op na het laatste akkoord, dat ze wat te hard aansloeg.

"Dat ik ook nooit verder gekomen ben, hè Jochem. Maar weet je, dit stond in een oud muziekboek thuis, en... het was het enige waar ik nog iets van kon maken. 'k Vind het wel spijtig soms, dat ik niet kan spelen, maar ze hebben me nooit tot studeren kunnen krijgen. Vreselijk, dat tellen: één-twee-drie, één-twee-drie, en altijd diezelfde oefeningetjes. 'k Voel nog de kriebel die ik ervan kreeg."

Ellewien schuift weg van het bankje. "Toe speel jij nog maar even."

Jochem neemt haar plaats in. Zijn vingers glijden over de toetsen. In gedachten zien ze allebei de eigen, nieuwe piano, van zo klein mogelijk model om de weinige ruimte, die ze hebben. "En toch...", Jochem denkt meer hardop dan dat hij het zegt, "heeft dat ding van ons ook een fijn geluidje."

Ellewien zinkt weg in een van diepe fauteuils. Jochem speelt Chopin. Natuurlijk Chopin. Ellewiens gedachten dwalen weg naar de pas door hen ingerichte kamers, die nu donker in de storm op hen staan te wachten. Die nu nog meer toonkamers zijn dan woonkamers. Waar alles licht is en modern. Waar... Het is haar plots, of ze een gevoel van heimwee krijgt naar deze kamer, waar ze nu voor het laatst zijn, al is hij ook nog zo onmodern. Ze beseft het opeens: deze kamer, dit geurtje ook. Jochem z'n muziek, ik luisterend in deze stoel bij dit licht... het is een sfeer waar ik van ben gaan houden.

Even geeft ze zich eraan over als aan een soort pijn die bevredigt. Eigenlijk, denkt ze, zou ik dit ook vast willen houden, net als de bruidsdagen. Maar dan, bij het laatste zachte akkoord van Jochem staat ze op. Ze leunt tegen hem aan. "Het was fijn, Jochem, en... meteen 'n afscheid van hier. Een afscheid is altijd een beetje een scheur. Kom mee, dan "scheuren" we samen." Ze probeert hem onder z'n ellebogen omhoog te sjorren, wat haar echter niet lukt. Jochem duwt haar handen stijf naar beneden. Dan buigt ze zich naar hem over en fluistert in z'n oor: "Vind je niet dat ik echt sentimenteel ben?"

"Ja! Zeer sentimenteel. Maar, hoor eens, volgende week is dat uit en dan begint de nuchtere werkelijkheid en dan heb je niets te doen de hele dag in dat kleine huisje en dan... nou dan ga je iedere dag een paar uur studeren op dat nieuwe stuk piano van ons en... hij trekt haar hoofd dichter bij z'n oor... als je het dan goed kunt, dan verhuizen we, kleintje, en dan nemen we een groot huis, of we laten iets bouwen hè, je weet wel, met een muziekzaal erbij! en dan krijg je van mij een echte vleugel cadeau. Nu? Voor die vingertjes van jou!"

"O, en dan zeker weer die kriebel krijgen!"

"Ja, tot je je spijt van zoëven hebt overwonnen."

Stoeiend in de wilde storm gaan ze later naar huis.'

"Jochem, onze kamer is erg licht en modern hè, zouden we er wel sfeer kunnen scheppen, ik bedoel, de sfeer van jouw muziek?"

"Gekkerdje, jij brengt de sfeer aan. Jouw aanwezigheid. En mijn muziek? Nu, hoogstens accentueert die het een beetje."

(Wordt vervolgd.)

THE CHRISTIAN TOUCH

A Spirit of Rest Haven

by Dr. Calvin Seerveld

Below we publish a speech, which Dr. Calvin Seerveld, professor at Trinity Christian College in Chicago, Ill. gave at the 7th Annual Torchlight Dinner. We thankfully acknowledge permission to publish this speech, which will especially interest Salem-members.

I should like to read you a straightforward passage from Ecclesiastes:

> Go eat your bread with gladness and drink your wine with a merry heart whenever God has been pleased so to bless your doings.
> May your clothes sparkle bright at all times, and may your head never have to do without festive, perfuming oil.
> Enjoy life with your beloved wife as long as you live, this fragile existence lent you under the sun:
> Joy in your marriage! if that is allotted you in your life and labor that you trouble yourself so busily with in the world.
> Whatever your hand finds to do, do it with all your might! for there is no doings or "maneuverings" either, no knowledge, no wisdom, there in the grave where you are going . . .
> (9:7—10)

Eat, drink, and enjoy life with your beloved wife, says the Word of God.

I must also read you another passage from Ecclesiastes, somewhat enigmatic, about "what's good to be doing, anyhow?" Says the Scriptures:

> A good reputation is still better than banqueting relaxation, but is a deathdate still better than a birthday?
> Yes! Entering a home touched by grief is still better than walking into a house toasting champagne, because death is the conclusion of every man, and when the living face it, they have to take it to heart.
> . . . So wise men will feel at home where there is sorrow,
> And stupid people lose their hearts in halls of amusement.
> (7:1—2, 4)

Here we are, eating, drinking, enjoying ourselves, like the Son of Man came into the world, for which the killjoy Pharisees reproached his disciples. At the same time, we banquet while others are having trouble breathing. What does the Word mean when it tells Christians, "Be jubilant, and weep with those who weep" (Romans 12:15)? Should we tonight dampen our spirits and weep with those weeping? or should the sorrowful change and laugh with us laughing? What is the biblical solution? Eat, drink, and be merry with your wife before the face of the Lord: but entering a home touched with grief is better than walking into a house toasting champagne . . . .

One thing all of us here and the sick at Rest Haven have in common tonight is that the time seems to stand still. What typifies the ill and the aged is that they have lost the sense of hurry that spoils all of our lives. At a banquet, too, you stop, sit down, forget the press of business and tomorrow's agenda; you relax, joke, fellowship with your neighbor in a way that doesn't watch the clock.

I remember, as a boy, we went to Grandmother's house for Thanksgiving dinner twenty-five miles away. The frost was on the pumpkin and the grain was gathered in. Dad's smoking in the family fish truck, while driving through the countryside, curled back indescribable odors to us carsick boys huddled in the unheated van. It was a long ride, and it was a long day after the turkey gravy and mince pie, because there was nothing to do! Nothing happened. With boyish impatience we couldn't understand how the old folks could be so glad just to rest.

Maybe you need to be a grownup working man to appreciate leisure, and today perhaps you have to be a Christian to sense the festive joy that belongs to banqueting — it's quite different than an all-night party or taking a brief pause that refreshes, standing upright next to an automatic coke machine, poised for the back-to-work signal. Christian resting is not so easy in the secular city.

When my wife and I visited the monastery of Subiaco in southern Italy and walked into the mountainous cave separating it from the outside world, we passed through its cavernous hall of solid rock into a simple courtyard. A shaft of soft sunlight struck a stone bench there, and a solitary monk was distributing chunks of stale bread to a few huge, black crows pecking on the hard ground. A bell tolled for prayers. It was a tableau fit for Elijah and the ravens.

Or one Sunday morning on a remote Swiss alp in an ill lit, wooden church after the service, silverhaired elders poured cool, yellow wine into canisters of antique pewter and served the gathered faithful the Lord's Supper with such intimate dignity that you knew why the early church called it celebration of a love-feast; and time seemed to stand still . . . .

There is an important biblical sanity to Christian banqueting smack in the rush-push of the Windy City, its steel, glass, and lights outside this very room, because it is becoming ever harder, more seldom, for us as a community of believers to experience the Sabbath-like relaxation and joy of eating, drinking and making merry together, here and now on earth, which is what Ecclesiastes enjoins. It is also most fitting to establish Rest Haven this way because the same Spirit afoot here tonight of Sabbath-like repose and happy stillness dominates Rest Haven's workings too! touches all those who are working, walking, sitting, and lying there. And that is a most unusual fact for a place built to care for the sick.

Everybody gets sick (even if it's only being sick of other people). So there's nothing unusual about that. But to be sick, sick in bed for a day, a few days, a week, or a month, for a long time, gets at the vitals of a person in a deep way healthy people don't readily understand.

Suppose you take sick next week and have to stay home from work. First thing: temperature, a little nausea, discomfort somewhere, any swelling of gland or muscle? — you are forced to introspection. The body that is you has become a disturbance. Ever since you were caressed by a mother, dandled and loved by your father, in the unconscious reaches of the child's mind you knew you were bodily there, and it was good. But to the sick the body becomes a stranger: it hurts, painfully excretes, makes you vomit, its aches in stomach, throat or head make you bleary and listless so that the surroundings seem to scuffle and fade back into a moving Rorschach test that doesn't really need to be solved now but keeps passing in review.

Whether it's only the Asian flu or something more serious, when a man stays home from work, keeps his pajamas on, settles back in bed for the morning, and tries to find some ease, the significant fact is that his illness isolates him. The telephone may ring, the kids may fight, have tantrums and cry; plans must be made and decisions taken, but it's not to bother the ill one in his room. To be sick is to be cut off to the side. It's like a circus accident or an injury gotten during a hockey or basketball game: they carry you off the floor; the show must go on. To drop out of circulation for a day or a while, because of ill health, whether in the family context, at school, or from the job: the show must go on, it has to! and it does — without you.

This nitrospective preoccupation and unfortunate isolation that goes with sickness tends to become the pattern that replaces the normal way of life for the aged and unwell who are tended for by our organized society. Do you realize how serious that is?

Those, so to speak, who have never seen the inside of a hospital, the healthy who are flirting, marrying, and giving in marriage, closing business deals, vacationing in Mexico, building houses, bowling, busy in the run of life: they can barely sense the trauma involved for a man or a woman, as good as you or I, who is formally admitted to an institution for sick care. Taking off your "street" clothes and folding them away is like peeling yourself down to a more exposed, sensitive, subterranean layer of skin; and then pulling on the white habit of the sick for the first time, the "night" clothes, has an almost sacramental solemnity to it. You are now officially . . . a spectator.

And there is the bed. The bed is no longer the resting place for your tired bones at the end of a day or the secret place where man and wife meet at night or the cozy retreat of a youngster for sleep. (Sleep is a healthy action — everybody knows that. It is the sleepless who are at odds with life.) For the sick the bed looms larger; it is his only domain. And if — would to God, no! — he becomes bedridden, the bed becomes the world for him, impregnated by the private smell of his own sick body.

You must not become uneasy. We are here to celebrate tonight. But our banqueting laughter and fun would be fake, a kind of hippy-go-lucky escape that's in fashion (middle-class style), if our lightheartedness is not enjoyed knowing full well the vulnerability of us bodies.

It is not popular, I realize. We hide suffering today. Men never cry in public. Cemeteries are not placed next to the church anymore, in full view of the marriage party, but are put on a green hill far away, hard to find. Modern man tries to forget death.

But your most carefree laughing will never be more than a rude boast or a nervous release from fear: banqueting cannot have full-bodied, biblical strength and normality unless the joyfulness is lived out of a clear awareness that the daily occurrence of sickness comes also from the hand of the Lord, though He made us not to be sick. A man of God can only freely laugh when he knows what sickness means, and how to live with it and act towards those so afflicted.

It is a peculiarity of the christian faith and a strength of Rest Haven, I am saying, that they know and practice that laughing and weeping, ailing and banqueting, somehow go together in the mystery of God's providing.

There are different ways to meet the sick. Last February in Egypt my wife and I met the misery of the Near East most briefly. When you walked down the streets of the slums in Cairo, a hot wind kept on whipping dust and sand particles through the parched air into your eyes and hair. Along with this, lack of good water, normal city filth, ignorance of hygiene, plus the evil of fine needle work on burlap and the miniature ornamenting on metal gobbled up by tourists forced upon the youngest children: all this is probably why we saw so much glaucoma and nameless forms and stages of blindness everywhere in young and old. On more travelled thoroughfares they would sit to the sides, like the blind men of Bible times, and listen for the step of a foreign shoe and then plead in your direction, "Baksheesh, Baksheesh!" (som money, mister, some money, please). And passersby were expected to respond with alms, a major tenet of the Muslim faith.

Outside southern Luxor we stole into the countryside on bikes to see a backwoods village and school somewhat off tourist limits, and we happened upon a neat, little dispensary. The head doctor told us proudly how natives had been fleeced under Farouk's regime by capitalistic doctors, but now mothers in the area could bring in their children for free medicine, "thank Nasser." (And he said it as one would say, "Thank God.") That was modern Egypt on the grow.

But characteristic, still, for the East, at its best perhaps, was our experience with one of the ubiquitous shoe shine boys who half accosted, pushed you to a stop, knelt before you on the ground, swiftly blackened and rubbed the leather to a polish, distorted, half-unseeing eyes rolling dramatically in his head, eager for the fee: then he grabbed both my wife's arms with his and began feverishly kissing her hands, an act of obeiscance, in the hope of still more piasters. And when you, flabbergasted, came across, there was that knowing flash of a gleeful smile — which meant what? — as he faded back into the hostile stares of the crowd.

What can you do? Where do you start before mass misery?

The old way of the East with the unfortunate is pity and alms. And there is something passive, permissive, defeatist, fundamentally unchristian about pity and passing out a few coins toward temporary relief. It's like the rich in the worst of Industrial Revolutionized London tossing a few coppers to the idiots, orphans, and famished, and then going home to dinner feeling righteous. Pity is not weeping with those weeping, but is dealing with the weak from a position of authority and detachment. We had money and were well: they were impoverished, crippled, and unwell. With a language barrier and only a few weeks, how could we get near to them? And how could they do anything else but hate and connive to exploit? Pity and alms, even in huge amounts, misses completely the healing power of even a modicum of Christian compassion and Good Samaritan involvement.

The way of the West toward the sick is quite different from that of the East. Medical treatment to cure! is our approach. We believe that human sickness is basically a matter of physical or psychophysical decay, short-circuiting and pain. Illness is a medical problem that can and must be solved: diagnose what is wrong; repair what is worn out; and let us be done with complaints and disease.

The result has been modern medicine, its wonder drugs, technical instruments and surgical operations beyond the wildest imaginations — the envy of the world. And I thank God there is liquid penicillin for my children with their streptococcic throats, and I am not left to a witch doctor's quackery or have to have someone come in to bleed them with leeches. Thank God (!) for His gifts.

But the gain of Western medicine has been not all good. Insofar as healing has lost the context of helping your neighbour and got frozen in the professionalist's perspective that medicine means skilled practitioners fixing up some thing or other's metabolism, pathophysical workings and connections: insofar as healing has been reduced to a purely medical problem, insofar as there is no limit but good taste to turning one's patient into a guinea pig, with the dehumanizing results splashed in a four color feature spread through Life magazine. Also, insofar as sick persons are "institutionalized," as we say, fitted into the routine of mass assistance, necessary simply so you can treat them all: insofar a sick man, who wants certainty as much as restoration, feels displaced; he doesn't quite trust it all, becomes nervous, gets critical, yet finally acquiesces as an object programmed for recuperation.

These features of our secular hospitalizing specialization are known to you all. Just this I wish to mention: unchristian about modern medical practice is the driving spirit that given time, we will exterminate illness. There are no limits, there are no thorns in the flesh a given person must have; we shall wipe away every tear. And because that spirit pushes a man to think more highly of himself than he ought to think, he becomes so almighty busy working out cures for sickness that he is no longer live to its God-given significance.

By contrast, the Christian way to meet the sick, whether yourself or a neighbour, is the way of neither East nor West, and embraces both believer and unbeliever (is no respecter of persons). For a sick man or woman, the Christian touch is one of mercy-rich care.

Caring for sick people is something specially biblical and Christian. Mankind has always tried to cure disease, by exorcizing evil spirits, diet remedies with herbs, cut and sewing bodies; but trying to help someone overcome pain, depression, doubt about the Lord's benediction while he is sick, apart from all attempts to purge and reintegrate the disintegrating life of this fellow creature, is something else.

To care for a sick man or woman is to take their place, act in their stead, do for them what they are unable to do for themselves. To stand still with the elderly, to take time to hear their woes and little pleasures: to become so one with the man suffering that you strengthen his faith that the sickness he labors under, no matter how serious, is not something for sins he must pay for — Christ does that — and that you stand there in Christ's stead, sure of the resurrection, to confirm his deepest hope that sickness is evidence of life's transciency before the new earth and thus a sign of God's covenanting closeness as well as judgment: that is mercy. You empty his bed pan because God is with us! Immanuel! so you can joke naturally with him and quietly hold his hand. You touch the sick Christianly when you present the Good News in deed.

And this mercy-filled care is not morbid. It does not curse senility as an outrage, but caresses those wretched bodies with a stubborn trust that the Lord shall someday make it plain. It does not take offence at the irascible selfishness of the closed-in world of the infirm, but speaks the Lord Jesus' Word to them too in love. The Christian touch to the sick does not whitewash the horror and evil of suffering and sorrow but responds trustingly to the burden as

(Continued on page 12)

BEHIND THE EIGHT-BALL. Six Erindale housewives, who don't dig bridge but think snooker is the most, have formed their own pool-shootin' association. They compete weekly in a neighbor's recreation room. Lately, however, they have been making the scene at the local pool hall—and even beating the men at their own game.

Christian Educators' Summer-School in the west

For the first time, a summer school is being organized for Christian educators in western Canada and North Western Washington. At the District 12 meeting of Saturday, December 2, 1967, in Richmond, B.C., a committee was appointed to explore the possibility of organizing a six-week summer session for Christian school teachers. Those present at that meeting enthusiastically supported the plan and pledged the necessary support.

For lecturers, we have secured the services of Dr. P. A. Schouls from the University of Alberta and Dr. M. Vrieze of Trinity Christian College. Dr. Schouls will give an **Introduction to Christian Philosophy** as well as a critical analysis of the thinking which has structured our contemporary society. He will also articulate the **principles of a Christian Philosophy of Education**. Dr. Vrieze will lecture on **The History of the American Continent** and **Perspectives in the Social Studies**. Under his direction students will begin to formulate a Christian Social Studies curriculum. All findings will be published.

The session will be opened on July 2, 1968, with a public meeting in the Richmond Christian Reformed Church, where **Rev. D. Pierik** of Port Alberni will give the opening address and describe **the purpose of the summer session.**

The Christian Educators' Summer School '68 is the first summer vacation opportunity for Christian teachers of the West to become involved in the present nation-wide drive for Christian pedagogical inventiveness. It welcomes all university en college students, and all who teach or intend to teach. It will strive to give concrete assistance to primary through secondary educators who want to instill a new, Biblical vitality into their classroom instruction.

Since the summer school is supported by the schools of District 12 and the B.C. Christian Teachers' Association tuition cost can be kept low: $100 for teachers of all District 12 schools and $150 for all other participants. This tuition fee pays for the three courses as well as food and lodging. The possibility is investigated of obtaining accreditation with Calvin College and Trinity College and the possibility of issuing our own Christian School Teachers' certificate to qualifying teachers.

Rapport over rassenverhoudingen voor Geref. Oecumenische Synode

Over het vraagstuk van de verhoudingen tussen de rassen is een uitvoerig rapport ingediend bij de Gereformeerde Oecumenische Synode, die in augustus te Lunteren bijeenkomt. De rapporteurs maakten hiervoor een studiereis naar Zuid-Afrika. Het rapport resulteert in de volgende aanbevelingen aan de synode.

1. Gods geboden aan de mensen, dat zij liefde aan de dag moeten leggen en gerechtigheid moeten oefenen, zijn geen tegenstrijdige, maar met elkaar in overeenstemming zijnde normen voor 's mensen individueel en gemenschappelijk handelen en zijn van toepassing op de rassenverhoudingen.

2. Waarachtige naastenliefde eist, dat wij onze naaste aanvaarden, ongeacht diens ras of cultuur, als geschapen naar het beeld Gods; dat wij hem in zijn persoonlijkheidsstructuur respecteren als schepsel Gods; en dat wij bereid zijn ons in te leven in zijn positie om zo te begrijpen hoe wij ons tegenover hem moeten gedragen in persoonlijke en maatschappelijke verhoudingen.

3. Het motief van zelfbehoud, mits het erkent dat de mens beelddrager Gods is, is een legitiem antwoord op het tweede liefdesgebod en is niet slechts van toepassing op 's mensen individuele handelen, maar ook op zijn gemeenschapsverhoudingen en op de verhoudingen tussen de rassen.

4. Aangezien het de mens eigen is eerder zijn eigen belangen na te streven dan het welzijn van zijn medemens, behoort de kerk de nadruk te leggen op de plicht van de mens, zowel individueel als collectief, zich op te offeren voor het welzijn van anderen.

5. Voor een juist begrip van de rechten, de gelijkheid en de waardigheid der mensen behoren wij alle mensen te zien als schepselen Gods, gemaakt naar Zijn beeld. Allen hebben gezondigd, zijn rekenschap verschuldigd aan God, en hebben de verlossing van node. In onze verhouding tot medegelovigen moeten wij de eenheid en gelijkheid **erkennen, waarin** alle Christenen, ongeacht hun ras, delen dank zij hun verlossing door Christus, en moeten wij de verschillen in taak, talenten en verantwoordelijkheden zowel tussen individuen als tussen rassen eerbiedigen.

6. In haar Woordverkondiging moet de kerk moedig en toepasselijk spreken over de actuele maatschappelijke en zedelijke problemen, zowel tot opbouw en vermaning van haar leden als, zo nodig, ter toetsing van de werkzaamheden en het beleid van overheden en organisaties.

7. Het is de taak der kerk de richtlijnen voor een Christelijke ethiek in de rassenverhoudingen te prediken, doch allereerst de taak van Christelijke politieke partijen deze toe te passen op het terrein der burgerlijke overheid.

8. De kerk draagt een verantwoordelijkheid jegens in cultureel opzicht onderontwikkelde volken waarmee zij in aanraking komt. Bij de uitoefening van haar taak behoort zij te worden bewogen door de liefde voor de naaste en behoort zij er naar te streven de onderontwikkelde naasten te brengen tot volle Christelijke wasdom, een en ander langs de weg der overreding, niet met dwang.

9. In haar pastorale dienst behoort de kerk begrip in rassenvraagstukken te bevorderen door haar leden te brengen tot volle Christelijke wasdom op het punt van rassenverhoudingen. Dit moet geschieden met een sterke aandrang en met volharding, maar niet zo dat onnodig aanstoot wordt gegeven aan enig lid der kerk.

10. In gehoorzaamheid aan de zendingsopdracht van Christus moet de kerk het Evangelie verkondigen aan alle volken. Het beginsel der naastenliefde eist, dat deze zendingsarbeid de aard en cultuur van hen die de blijde boodschap ontvangen, eerbiedigt voorzover deze door Gods genade in stand is gehouden, en de jonge kerken zo snel mogelijk brengt tot eigen kerkregering. Aan deze zendingsarbeid behoren alle leden deel te nemen.

11. Elke rassengroep moet het recht hebben tot volledige en onafhankelijke ontwikkeling te komen, zelfs indien zij samenleeft met een andere rassengroep in hetzelfde land. Terwijl de wijze waarop zulk een ontwikkeling plaats vindt, van plaats tot plaats kan verschillen, is het eis van Christelijke ethiek, dat alle groepen de afzondering vermijden en een verhouding van wederzijdse behulpzaamheid bevorderen.

12. Wanneer iemand met Christenen van een ander ras verlangt op te gaan in een gemeente waar hij ook de gelegenheid heeft op te gaan met zijn eigen rasgenoten, moet er bij hem op worden aangedrongen, dat hij samenkomt met de gemeente waar hij het meeste kan bijdragen tot opbouw van Gods volk en tot eigen stichting.

13. De eenheid der kerk moet zo spoedig en zo volledig als de omstandigheden en de culturele ontwikkeling het toelaten, tot uiting komen in gezamenlijke viering van de erediensten, met ingebrip van het Heilig Avondmaal, door Christenen ongeacht hun ras.

14. De Heilige Schrift spreekt zich niet uit over huwelijken tussen personen van verschillend ras. Kerk en staat behoren zich er zowel van te onthouden zulke huwelijken te verbieden als ze blindelings te bevorderen; het huwelijk is immers enerzijds in wezen een familie-aangelegenheid, terwijl anderzijds kinderen geboren uit een echtvereniging van personen van verschillend ras de maatschappelijke en culturele aansluiting bij beide rassen waaruit zij zijn voortgekomen, kunnen missen.

De regionale commissie van Zuid-Afrika heeft een apart stuk ingediend, waarin sterke nadruk wordt gelegd op de veelvormigheid van de volken en waarin men zich kritisch opstelt tegenover een "kunstmatige eenheid" in de kerk. Daarentegen ontving men van het Nederlandse commissielid, prof. dr. J. van den Berg, een stuk, waarin betoogd wordt, dat juist in de kerk de verschillen tussen volken en rassen betrekkelijk worden en dat rassenverschillen als zodanig, los van andere overwegingen, geen afzonderlijke kerkdiensten rechtvaardigen.

BLEISWIJK: Koningin Juliana heeft op 28 mei een bezoek gebracht aan vijf Zuidhollandse gemeenten. Op de bovenste foto H.M. tijdens en lasdemonstratie op de Christelijke Lagere Tuinbouwschool te Bleiswijk. In de gemeente Zevenhuizen werd haar een pony-veulen aangeboden voor prins Maurits. (Onder).

MY TESTIMONY

by Rev. Ladin Popov

These articles have been reprinted from "Underground Evangelism". We gratefully acknowledge the permission to do so by the publishers of this magazine. —Editor

TRIED BY FIRE

For the benefit of our readers, we are reprinting a condensed summary of Rev. Ladin Popov's testimony to date.

"The Calm Before The Storm"

After our education, my brother Haralan and I began our ministries in our homeland of Bulgaria. Haralan pastored the largest Protestant church in the nation and I pastored the second-largest in the town of Russe for over 10 years. God blessed my pastorate. When the communists came to power in 1945, they surprisingly gave us two years of freedom to preach, while they busied themselves with seizing political power. We knew this was only the "calm before the storm," and set out across the nation, preaching everywhere, to everyone we could. I preached almost day and night. One day a communist shouted to Haralan as he preached in a park, "Your time will come soon!"

And it did come. At 4:30 one morning, Haralan was dragged from bed and taken away. Shortly afterward on my way home, I saw the Secret Police surrounding my house. I could still have escaped, as I was two blocks away, but walked on to my house. As I entered, I was ordered to raise my hands, told of my arrest and led away. My 85-year-old father ran to me to hug me one last time, but was knocked brutally to the floor. The last I ever saw of him was lying sprawled on the floor with tears in his eyes. He died soon afterward.

I was taken to the Secret Police headquarters and thrown into a cell. Then began an ordeal lasting many months to try to break me so I would confess to being a "spy." The communist treatment was simple. It consisted of first, starvation. For weeks I was given 11 beans beans in warm water once a day. Never was it 12 beans — only 11, until my strength was gone.

Next, I was forced to stand erect, facing a prison wall for two weeks — not moving a muscle. When I would fall, they would kick me in the stomach and back. After a brief rest, I was forced to stand for three more weeks without moving. I would often collapse, be beaten en then shoved against the wall again.

Needle — Handcuffs

Following this, my hands were pulled behind me and handcuffs put on my wrists; but there were not normal handcuffs. On the inside of these handcuffs there were 30 long, sharp needles. As they clamped them tightly on me, the needles pierced all the way into my wrists. Soon, the blood was flowing and my wrists were so swollen that the handcuffs could hardly be seen, they were hidden in the swollen flesh. With these on, I was thrown into a cell with an atheist, who was terrified the same might happen to him also. I quieted him by telling him it was because of my work for God. For days, I lay in the cell with my hands behind me, unable to attend to my needs.

Next, I was taken to a "deep-freeze" cell where the temperature was kept at zero degrees. With almost no clothing on, I had to sleep on the very cold cement floor. One night I slept with my left ear against the floor and the severe, penetrating cold permanently damaged my ear-drum and my hearing in that ear. (Today, I have been touched by God and can hear again.) Another night, I did not shift around, so my right hip lay on the floor all night long. The terrible cold froze and crippled my hip until I move with pain even today. This was planned torture.

But several times when it seemed death was so near, a "divine warmth" engulfed and surrounded me and I was actually warm … inside that frozen cell. I thought of the three Hebrew children in the fiery furnace. They were kept from het. I was kept from cold.

"Tapping" The Gospel on Prison Walls — Nine Condemned Men Find Christ

Later, I was placed in a cell deep below the earth. The walls were thick and voices could not carry through them. In prison I had learned the only way to communicate with the next cell was by tapping on the walls in what we called, "prison Morse Code." One tap was "A," two taps, "B" and so on.

I began to tap to them who I was and they tapped back that they were 9 young men condemned to die by hanging. They had been awaiting death for 3 years and never knew if the next hour would bring the hangman. They lived in this terror of being executed at any moment for 3 years. One young man's hair had turned white from terror.

I tapped to them that God could set their hearts at ease. I began to tell them of God's love for them. Long hours I spent tapping back and forth to them, trying to lead them to Christ. Then, one day they tapped to me that they, too, wanted the peace that only Christ could give. They prayed in their cell and I prayed in mine. They accepted Christ — all 9 of them. I became their "prison pastor." Later, their sentences were miraculously commuted and they were released. To this day they are Christians in Bulgaria and have served Christ faithfully over the years. Time and again, such undeniable "miracles" took place in prison. (End of summeray.)

"15 Years as an Underground Pastor"

by LADIN POPOV

5

RELEASE FROM PRISON

Beginning of An Underground Ministry

I will now explain why I received five years of prison. The communists had beaten, starved and tortured the other 15 brethren-ministers to the point of near-destruction. Their wills were broken. Their health was broken. In this state they confessed they were spies. As one of them later told me, "If the communists had told me I had killed my mother, I would have agreed." The communists are masters at breaking men. Somehow, they had not broken me. For one thing, I was younger and stronger. Since I did not confess to being a spy, the comunists could not sentence me to so long in prison. Newspapermen from England, America and elsewhere were present and the "apearance" of a trial had to be maintained. Thus, I received five years imprisonment.

But little did I know the rage of the communists. For when I was taken back to my cell, the chief officers said, "We can keep you so long, but will make you wish you could trade with the others. We will make you wish you had confessed."

It is not my purpose to tell you of what followed for five years. It cannot be spoken as it is too inhuman and degrading for man to think of. During these five years, I had many opportunities of "preaching" by prison Morse Code. I became a "chaplain" to other prisoners and several of them found Christ and remained true to Him. The treatment was worse than even during the pre-trial attempts to break my will. The food was worse, the beatings more regular and new, "refined" methods of torture had been developed. Out of sight, their full fury was turned loose upon me. I shall not speak of it. I do not wish that men should hate them, but to pray for them. One year blurred into another. I lost all track of time. One thing I was very, very careful never to do: That was never to allow myself to think that I would again be a free man. To think such thoughts was to torture myself. I never allowed myself to think of anything but that the rest of my life would be spent in this prison. Men became insane by thinking of freedom that never came. I could not allow this to happen to me.

Thus, I was completely taken by surprise when the cell door opened one day and the prison chief came in. He told me, "Ladin Popov, pack up your clothing quickly. You have served your time." I did not move. I could not comprehend what he was saying. Then, other prisoners began to shout to me, "You're free! You're free, Ladin!" They hugged me, grabbed me, kissed my cheeks — still I could not comprehend what was happening. Slowly it came upon me. This day I had never allowed myself to think of, lest I become mad, had indeed come! My prison-mates danced about the cell, hugging me and shouting for joy. I was deeply touched. They were just as happy as if they were getting freedom, not me. We tearfully hugged each other good-bye. I had been their pastor for much time … and it was hard to leave them. As I carried my few pathetic belongings through the cell door and to the main gate, I thought, "When this gate is opened, I will be a free man. Once again I will pastor and preach and do what God gives me to do." But this day was one of only joy. My mind was on my pastorate in Russe and continuing my service to God and my mind filled with plans to resume my pastor's work that had been interrupted over five years ago. How naive it now seems, but my heart was singing for joy for I was going back to my church and continue my ministry as a pastor.

"Little did I know that during the next 15 years, I would be re-arrested and held overnight more than 160 times, being beaten with rubber clubs and released the next morning."

As I stepped through the prison gate, across the street two elderly Christian women from my church were sitting on a bench. They had carefully kept track of my time in prison and for days had been coming to sit there, awaiting for the gates to open for me. I'll never forget them — Mrs. Stankova and Mrs. Stefanova. They greeted me warmly with tears in their eyes for I was quite a different pastor than the one who had entered prison. I saw shock on their faces and then realized what the more than five years had done to me. One of them said to me, "You'll come to our home, pastor." I followed them to the home of Josif Stankov, a brother in Christ, who was also in my church. As I entered the little house near the edge of the town, I found the house crowded with men and women from my church. When they saw me, they all rushed toward me and began hugging me with tears in their eyes. The little room was filled with shouts of "Brother Ladin! Brother Ladin!" — their shouts of joy mingled with tears. What a jubilant, joyous reunion with the Christians! Each hugged me once and some did so again and again. How I drank in this Christian fellowship and Christian love. What a difference from the brutality, anger and wrath which was my daily fare in prison. How sweet and how wonderful to have fellowship with fellow-Christians! This is one priceless thing you who are free must never take for granted. Christian fellowship is the sweetest thing this side of Heaven itself.

That night, all night long, we fellowshipped, prayed, rejoiced and wept together — sometimes it seemed all at the same time. It was a true spiritual feast with which my people welcomed me back among the "free".

A Rude Awakening

I had fully expected to resume again my pastorate and be left alone to do the work of God. All my longing and plans were for this. I had served God faithfully as a pastor since the day my ministry began. My whole heart longed for a return to my pastorate. As I began to pour out my heart to my people and tell them my plans, I saw side-ways glances to one another and sad expressions coming over their faces. I could not understand why this was, so I asked them, "Why are you so sad? What is wrong?"

Then, I sat stunned as they poured out to me the tragedy that had taken place in our land during my years of imprisonment. A "revolution" had come to our churches. A new "Union" of churches had been created controlled directly by the communists who had placed in charge their hand-picked men. Churches which had had 600 members, now had only 15. Churches which had been the scene of mighty revivals before my imprisonment were now dead and empty. Godly and dedicated pastors had either been imprisoned, as myself, or had been banned from ever preaching again. Their places had been taken by men appointed by the communist-run Union. (As it still is today in most communist lands.) In place of the spiritual, vibrant church I had left, I found a dead, empty "shell" of a church with the pastor's first and chief job to discourage spiritual life and watch over the people — reporting them to the Secret Police if they showed too much fervency.

How my heart was broken. For during the endless, long years, the one thing that had kept me going and nurtured me was the thought of returning to my beloved church and visiting the churches, ministering as I had done before. This hope had carried me through some of the darkest times. And now, the joy of rejoicing in the home of Josif Stankov was broken and shattered by this terrible truth.

I would rather have died in prison than to have heard this news. I loved the churches and God's work in Bulgaria. It had been my whole life — my **only** life. Now it was defiled and even turned into a useful "tool" by the communists. The Believers were scattered. God's Word was not preached. It caused my heart to ache until it felt as if it had been literally broken in two. It was as if hearing that my children had been killed in a terrible and horrible way. Only a pastor can understand this feeling.

That night as I prayed to God lying upon my face, I promised God I would serve Him. If not in the churches, then in the barns or wherever we could gather together! If not as an "official" registered pastor, then as an underground pastor. That night, born amidst the tears of a broken heart, my ministry as an underground pastor began.

(Reprinted with permission from "Underground Evangelism".

FISHING GUARANTEED. Eyes gleam happily as group of crippled children sit with fishing rods beside school swimming pool. The annual "guaranteed fish-in" is arranged for the children by the Rexdale Rotary Club, which stocks pool with fish before the youngsters arrive.

SALEM CHRISTIAN SANITARIUM ASS.

Boardmeeting

Another board meeting of "Salem" Christian Sanitarium Association was held on Saturday, April 27, 1968, again at the office of Mr. J. Van Staalduinen, Stoney Creek.

Since Rev. F. Kouwenhoven (Can. Ref.) was the only newly elected board member, the chairman welcomed him especially.

As usual, after an annual membership meeting, an election for executives and the appointment of members for the standing committees took place. The officers of last year were re-elected and except for Mr. D. Van Beilen, who will be the chairman of the Planning Committee, there were no changes in the committees.

A report of the All Ontario Diaconal Conference was read, mentioning that the total proceeds of Action Salem 1967 amounted to $17,596.29. We are very thankful for this result.

The secretary-treasurer informed the board that there are officially approximately 4000 "Salem" members. However 1500 members did not send their contribution as yet. If you are one of those who have not as yet mailed your fees, you are requested to give your full attention to this reminded.

Means and ways to increase the membership were discussed. The Public Relations Committee will be asked to prepare an extensive report regarding this matter, which will be discussed in the September board meeting.

The chairman informed the board that an application of an American Christian psychiatrist was received. After some discussion a committee was appointed to interview this applicant.

The chairman also reported about a meeting held on March 15, 1968 at Hamilton to consider the establishment of "special homes". At this meeting the representatives of 4 organizations, development of such homes, made which lately showed interest in the following resolutions:

"It is resolved to recommend to the represented organizations that a study committee be formed, consisting of 2 representatives from each organization, to study the feasibility of jointly establishing Reformed Special Homes for chronic care patients, for the old aged persons and for rehabilitation and remotivation.

It is further resolved to recommend likewise that this Study Committee, when formed, will contact other Reformed groups with a view to attract wider cooperation."

The board decided to adopt these resolutions and appointed as "Salem" representatives: Dr. A. Vandermaas and Mr. D. Van Leeuwen, alternate Rev. F. Kouwenhoven.

Finally the board decided to organize this year again a "Salem Sunday", namely on Sunday October 6, 1968. All churches of Reformed persuasion in Ontario will be requested to arrange a special offering for "Salem" during their worship services on that date.

The next board meeting will be held on Saturday, June 8, 1968 and this means that you will hear from us again quite soon!

Casper Vanderiet

DEN HAAG: De Directieraad van de PTT heeft de bouw van een PTT-tentoonstellingsark goedgekeurd, welke gebruikt zal worden ten behoeve van de voorlichting zowel van de schooljeugd als het grote publiek. Men hoopt dat de ark in de eerste helft van 1969 zijn tournee door Nederland zal kunnen aanvangen.

PULPIT SUPPLY

PULPIT SUPPLY

needed for 4, 11, 18, 25 of August. Christian Reformed Church Peterborough, Ont. Contact Mr. C. J. Stammis, R.R. 4, Peterborough, Ont. Phone 292-9678.

The Maranatha Christian Reformed Church of York is in need of

PULPIT SUPPLY

for the month of July. Ministers vacationing or otherwise in the area who are interested, please contact the Clerk George Struyk, R.R. 3, Mount Hope, Ont.

Correction:

WHICH MINISTER

can serve the Christian Reformed Church of Simcoe, Ont. on Sunday morning at 10 a.m. on June 23? This is a special request since we expect about 100 Young People extra, who are camping in our area. Please contact Mr. W. C. Ballyns, R.R. 7, Simcoe, Ont. Ph. (519) 426-4949, Clerk.

The Chr. Ref. Church of Terrace, B.C. needs

PULPIT SUPPLIES

for the last three Sundays in July. Write Rev. Luchies, Box 1304, Terrace, B.C.

PULPIT SUPPLY REQUESTED

Second Christian Reformed Church, Toronto, for the following Sundays July 21 - July 28 - August 4. Please contact: Rev. J. J. Byker, 259 Albion Road, Rexdale, Ont., 741-5587, or Mr. K. Knoops, Clerk, 7 Tofield Crescent, Rexdale, Ontario, 741-7934.

IN JANUARY 1969 KOMEN 66-JARIGEN IN AANMERKING VOOR PENSIOEN

(Can. Scene)—Het is nu tijd dat alle personen die in Januari 1969 voor het eerst in aanmerking zullen komen voor Canada's ouderdomspensioen hun aanvraag indienen. Dit zijn mensen die in 1902 geboren zijn en die voor het eind van het jaar 66 jaar worden. Om in aanmerking te komen behoeft men geen Canadees staatsburger te zijn. In verband met de stijging in de kosten van het levensonderhoud bedraagt het maandelijkse pensioen thans $76.50.

De heer J. G. Parsons, gewestelijke directeur van de Ouderdomsverzekering in Ontario, zei dat de aanvragen van personen die in 1902 geboren zijn heel langzaam binnenkomen op het ogenblik.

Aanvraagformulieren (Old Age Security applications) gaan vergezeld van een boekje met verklaringen en kunnen b'j *ieder postkantoor* worden verkregen. Na ingevuld te zijn dienen deze formulieren gestuurd te worden aan de Regional Director of Old Age Security. Aangezien de aanvrager zijn leeftijd moet bewijzen behoort een geboortebewijs of doopformulier ingesloten te worden. Als men dit niet heeft dient men een briefje in te sluiten met een verklaring hoe het komt dat men deze documenten niet heeft. Men aanvrager te helpen om andere manieren te vinden om zijn leeftijd te bewijzen.

De leeftijd waarop men in aanmerking komt voor ouderdomspensioen wordt ieder jaar met een jaar verlaagd tot januari 1970, waarna men dus al op de "jonge" leeftijd van 65 jaar in aanmerking komt voor pensioen, vooropgesteld dat men aan alle voorwaarden voldoet.

DATUM CENTRALE

June 19	Political Orientation Rally, Riverside Chr. Ref. Church, Wellandport, Ont. Panel Discussion, Mr. Gerald Vandezande.
July 1	Dominion Day
July 1-5	Provincial Exhibition of Manitoba
July 3-Aug. 9	Summer Course 1968 sponsored by the Ontario Alliance of Chr. Schools and the A.R.S.S. in Timothy Chr. School, Toronto, Ont.
July 29-Aug. 3	Provincial Exhibition, Regina
August 2-5	Ontario Student Conference, sponsored by the A.R.S.S., at Bolton, Ont.
August 5	Civic Holiday (not national)
Aug. 5-17 and 19-31	Summer Camp for Retarded Children, sponsored by the Ont. Christian Association for Exceptional Children, at Camp Medeba, West Guilford, Ont.
August 23-26	Alberta Student Conference, sponsored by the A.R.S.S., Calgary, Alta.
Aug. 16-Sept. 2	Canadian National Exhibition, Toronto
August 30	B.C. Student Conference, sponsored by the A.R.S.S., Calgary, Alta.
Aug. 17-Sept. 2	Pacific National Exhibition, Vancouver
September 2	A.R.S.S., at Cultus Lake, B.C.
September 2	Labour Day
September 28	All-Ontario CLAC Rally, which will be held in Toronto.

De meeste van deze samenkomsten zijn gadverteerd in ons blad. Wij verwijzen naar die advertenties voor verdere bijzonderheden.

TEACHERS WANTED

Langley Chr. School needs

2 TEACHERS

for grades 1 & 2, 3 & 4. Contact K. Elgersma, R.R. 3, Cloverdale, British Columbia.

Belleville District Christian School invites applications from

TEACHERS

for the primary grades. Please send applications to the principal, Mr. J. Wilms, 192 North Front St., Belleville, Ontario.

The Edmonton Christian School Society is in need of a 1st grade and a 7th grade (departmentalized math-science)

TEACHER

for the fall term. If interested please write Mr. H. Konynenbelt, 3646 - 110 Avenue, Edmonton, or call collect (403) 479-4171 days, 474-4440 evenings.

TEACHER WANTED

Intermediate grade. Position offers country living and Metropolitan advantages. Apply: Holland Marsh Christian School, % Mr. E. Baker, Principal, R.R. 2, Newmarket, Ont.

The Knox Christian School in Bowmanville needs one more

TEACHER

for the middle grades. Please send reply to Mr. H. Kobes, R.R. 1, Bowmanville, Ont. stating age, experience etc.

The Canadian Christian School of Smithers, B.C. is in urgent need of

THREE TEACHERS

to fill positions in grade 1, grade 2 and grade 4. Ideal teaching conditions in a beautiful area. Please contact Mr. H. Bakker, P.O. Box 2117, Smithers, B.C.

THE VICTORIA CHRISTIAN SCHOOL SOCIETY invites applications for its primary grades

TEACHING VACANCY

Please address your application to Mr. H. Van Huizen, Principal, 661 Agnes Street, Victoria, B.C.

Lacombe Christian School will be expanding to six rooms and will require

THREE TEACHERS

for the next school term; grades 1 & 2; 2 & 3; & 6. Apply to Mr. W. Wildeboer, Lacombe Christian School, Box 434, Lacombe, Alberta.

"Red Deer Christian School"

The Red Deer Christian School Society requires

2 (TWO) TEACHERS

for its school which will be opened Sept. 1968. Please sent applications to the President Mr. G. Ouwens, 3935 - 38 Ave., Red Deer, Alta.

The Agassiz Chr. School in the beautiful Fraser Valley is in need of

2 TEACHERS

for the lower grades. Please send applications to the principal, Miss H. de Lange, Box 323, Agassiz, B.C.

Abbotsford Christian School, located 45 miles from Vancouver, in the beautiful Fraser Valley of British Columbia, needs

TWO MORE TEACHERS

to complete its staff of 12 teachers. One for grade 7, preferably able to teach typing and/of Physical Education and one for grades 3-4. Send letters of inquiry or applications to the principal Mr. John Kampman, Box 175, Abbotsford, B.C.

HET DOET ER NIET TOE WIE U BENT, MAAR WAT U KUNT DOEN

(Can. Scene)—Verleden jaar zijn er meer geschoolde immigranten naar Canada gekomen dan tal van landen in hun hele bevolking tellen. En in slechts zes van de afgelopen honderd jaar zijn er meer immigranten naar Canada gekomen dan de 223.000 die verleden jaar in Canada arriveerden. Hieronder waren 4.000 ingenieurs, 1.300 natuurkundigen, 2.000 professoren en schoolhoofden, 5.400 onderwijzers, 1.200 dokters en 4.300 verpleegsters. Onze culturele gemeenschap werd verrijkt met de aankomst van 800 artiesten, schrijvers en musici. Het percentage immigranten met een beroepsopleiding is aan het toenemen. Terwijl in de tienjarige periode van 1946 tot 1955 in totaal 44.500 beroepsmensen in Canada arriveerden, werden er in 1967 alleen 31.000 geteld. Dergelijke veranderingen vinden ook plaats ten aanzien van leidinggevend personeel en geschoolde arbeiders.

De nieuwe regeling waarbij alleen immigranten met een vak of beroep worden toegelaten werpt vruchten af voor Canada. En het is van even groot belang dat men voor het eerst niet meer aan immigranten vroeg waar ze vandaan kwamen.

Geef Uw
ADRESVERANDERING
steeds tijdig op
aan de
Administratie van
CALVINIST-CONTACT

FROM THE BOOKSHELF

Dr. MARIANO DI GANGI, "Living in Dangerous Times", published by CJL Foundation, P.O. Box 151, Rexdale, Ont.

This little booklet is an edited transcript of an address which Dr. Mariano Di Gangi delivered at the annual meeting of the Committee for Justice and Liberty this year. Dr. Di Gangi is presently North American Director of the Bible and Medical Misionary Fellowship, and was formerly minister of St. Enoch Presbyterian Church in Hamilton, Ont.

Dr. Di Gangi gives first a picture of the days in which we live. They are called the last days, which began when the Lord Jesus Christ came to this world as man. These last days will end with the dawning of the very last day, the day of judgment.

These last days demand from us realism, but they also demand revelation.

Looking at all the improvements in techniques and education we can say that we live in the best of times. On the other hand, however, we live in the worst times. We can communicate, but we have no message. We have raised the standard of living, but we don't know how to live. We have created more neighbourhoods, but we have failed in creating brotherhood.

Christians should realize what is at stake. The real menace is man — and not the circumstances. The essential danger is not what we have made or what we can do, but the danger is in what we are. This comes among others to expression when a labour union is totally unconsiderate of the needs of the community and when a corporation, which makes huge profits, doesn't let the workers share in it or brings the prices down of its product.

The only answer to the complexity of questions is to be found in the Revelation of God. The Word of God speaks to all circumstances of life. It is the Word of God which reforms manners and equips man for good work of every kind. It is not enough to declare that the Bible is God's written Word. We must actually practise it in our lives. God doesn't want his people to be thermometers who merely register the temperature, but thermostats who set the temperature. We can only stand for justice and liberty in obedience to God and for his sake.

We recommend this brochure for its timely message and its penetrating confrontation with the world in which we live.

D. Farenhorst.

The Bible School Movement in Canada

by Rev. J. D. Tangelder, B.Th., Drs.Th.

When D. L. Moody was dying, he was asked: "Do you consider the Bible Institute a success? If you were starting over again, would you follow the same plan?" "Yes," said Moody, "it has been a great success and a wonderful blessing. I would do the same again." (1)

Indeed, the Bible School movement has been "a great success." In the 1880's, there were only two Bible schools in the U.S.A., and now there are more than two hundred on the North American continent. Especially in the last two or three decades, the schools have experienced a rapid growth. Sixty colleges dot the nation. The enrolment runs from approximately 8 students to more than 700. The schools do have an enormous influence upon evangelical life in Canada. They are the backbone of sectarianism, fundamentalism and evangelicalism. Hundreds of pastors, missionaries, and evangelists have graduated from these institutions. They have given training to over half of all Protestant missionaries of North America. There are between one million and a half and two million evangelicals in Canada. In order to come to some understanding of their manner of thinking and way of living — a look at the Bible School movement is important.

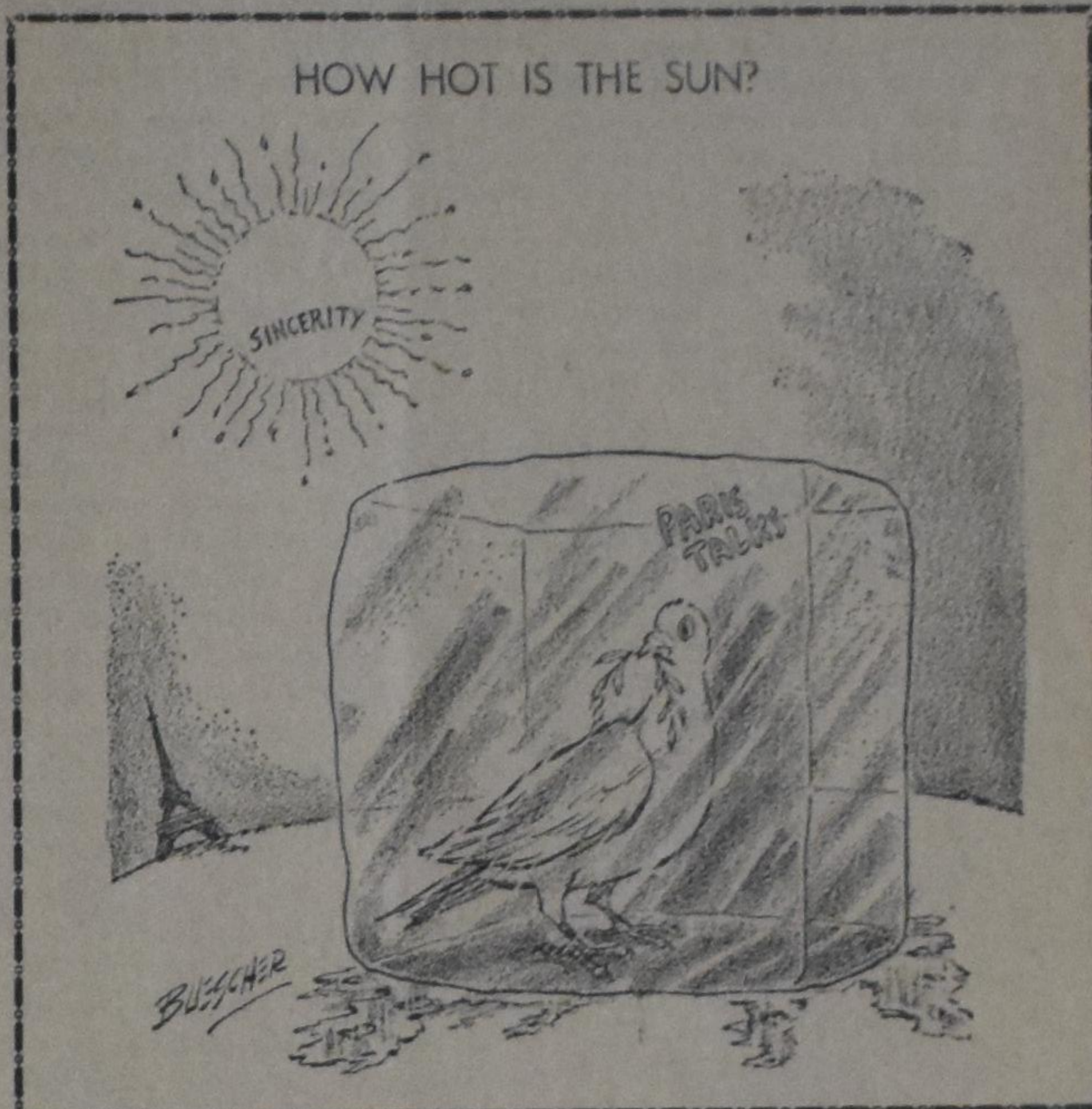
Canadian Bible schools al have problems with their philosophy of Bible education. They have problems in discerning between Christian and non-Christian ideas. The philosophy of education is not an integrated whole, but an assortment of theories, based on the nature and grace scheme. Christian theology with its supernatural frame of reference is confined to one compartment and the other fields of learning are placed in a completely different compartment. This dilemma is reflected in the field of apologetics, which is being taught in a nature and grace framework. The students in the Bible Institutes do have to learn the proofs for the existence of God and get acquainted with various evidences for the Christian faith. Philosophy, if it is taught, has no Christian framework. The student is not given a Christian basis from which to approach philosophy as such.

For many years, Bible Colleges have been considered as inferior, sub-standard, and as third rate. Some schools have been and are indeed guilty, but certainly not all. Some of the small schools have a rather low academic standing. One prospectus states for example: "We do not offer, as an inducement to attending here, anything in the way of scenic surroundings, modern conveniences, sports, ease or worldly honour. We do promise you hard work, discipline, criticism, a real Missionary training and one of the happiest times of your life, if you enjoy an atmosphere of Bible study, prayer meetings, wholesome Christian fellowship and a limited amount of sports. We make no profession of qualifying by courses or degrees which the world will recognize. There is no professional prospect or material **advantage in store** for the student who attends here." (2) Others are of notable academic quality. The trend of today is the upgrading of the academic standing. Many colleges are becoming more degree conscious and seek accreditation and/or affiliation with a university.

What is actually a Bible Institute/College? How does it differ from a seminary? Generally, Bible schools operate as post-high school institutes, while seminaries are on the post-college level. Seminaries are usually affiliated with a denomination and serve as preparatory schools for Christian ministry. Bible schools do serve as preparatory schools for various types of Christian ministries such as Sunday School directors, evangelists and so on. Dr. S. A. Witmer gives this excellent definition: ". . . a Bible institute-college is an educational institution whose principal purpose is to prepare students for church vocation or Christian ministries through a program of Biblical and practical education." (3)

The Bible school movement originated shortly after that momentous year 1860. Darwinism was taking its toll. Many scholars had succumbed to this evolutionary hypothesis, popularized by Herbert Spencer (1820-1903). Higher Criticism was becoming popular and undermined the faith of many. German liberal theology made its inroads in England and eventually infiltrated into Canada, with an Anglo-Saxon coat of arms.

(Continued on next page)

THE WORLD AROUND US

WANT AMIDST PLENTY

Since President Johnson began his war on poverty we have heard much about the poor in the United States. At present the 'Poor People's March' on Washington is taking place; TIME magazine a few weeks ago devoted a large article to the subject under the heading "Poverty in America: Its Causes and Extent"; CBS showed a one hour documentary entitled "Hunger in America" not so long ago. It is a startling and brutal fact that in the wealthiest nation on earth there are 30 million poor people and 10 million people who either do not get enough to eat or do not get the right food to eat. The poor in America are usually not as destitute as they are in countries such as India and China; often they cannot be distinguished from the more fortunate; nor are the poor confined to the coloured races only; in fact, the white poor outnumber all others in the U.S. Poverty in the U.S. is judged by a sliding scale devised by the federal government. The flexible income line rises for large urban families and recedes for those in rural areas. A single male on a farm earning less than $1.180 a year is considered to be poor, and so is an urban family with eleven or more children that has an income of less than $7,910 per year.

By using cash income as the criterion for poverty some unrealistic results are obtained. Most married university students, for instance, fall into the category of 'poor' now. But this is obviously only a temporary situation for those people until their education is completed and they will begin to earn money. Also old people living from the Social Security payments will be considered poor. Many in this group, however, often own their house, furniture and automobile and can live quite comfortably from their monthly income. Nevertheless, the federal sliding scale, if anything, underestimates the real dimensions of poverty in the U.S.

While there is no region that is without poor people, the South, and especially the Atlantic Seaboard states and the Gulf states, have over half the poor in the country. The reasons are many and varied and differ from region to region. What all the poor have in common is poorer health, retarded growth and learning rates, incresed vulnerability to disease, withdrawal, apathy, alienation, frustration, and often violence. The sad fact is that the poor are caught in a treadmill from which there is no escape. The children that are born (and the poor have a much higher birthrate than the average of the nation) are caught in a web from which few escape. It is estimated that some 4 million Negroes and a large number of whites have left the South since 1940 in the hope that there would be a more rewarding life in the cities of the North or the West, but few have found it. Too often the sharecropper has swapped his mud-ringed shack for a squall tenement in the back street of some large city. He is not trained for a job in the modern factories and he will be forced to take a menial job that does not pay enough to support his family. Or he can not find a job and spends his day in idleness, frequently ending up a drunk. Or he will simple desert his family.

For those who remain at their place of birth, life is an empty existence devoid of any hope of breaking the pattern. In the South, the Negro can buy coupons with which he can buy food at any store many times the value of the money he paid for the coupons, but the coupons have to be bought for one month's duration, and few can scrape that much money together; so many families forgo this help and live from hand to mouth. For others, (e.g. the Navaho Indians), surplus food is made available free, but some Indians have to walk as far as twenty-five miles to get their share. The food is very starchy and unsuitable for most of the people since they have little else to supplement it. There are many programs and agencies to help the poor, but it is estimated that today only about 8 million people are reached. Some people do not know that it is possible for them to obtain help; for others, their pride stands in the way.

Especially many of the poor whites in the South view any relief program with hostility. They do not want to apply for help, firstly because they are too proud to accept help and secondly because they feel that the programs are primarily for the Negroes and the poor white feels that he is above them — so, if the Negro accept aid, the white will refuse it. This proud attitude is much more prevalent than we in Canada realize. A typical answer from a poor white when asked why he did not apply for a loan from an agency set up by the state goes as follows: "When asked for a loan, they referred me to Tom Wallace — he's a nigger from Greensboro. (Wallace is the deputy director of the agency.) I just knew I wasn't going over there and ask that nigger to help me. I wouldn't ask him if I had to crawl on my belly . . . . There's never been a nigger good as I am, I tell you." The hate and the pride are only too visible in the statement. For this man the big stumbling block was a Negro in a position higher than himself; for countless others it is even too much to ask any man for help. But if this is the attitude of the parents, what will the children say when they grow up? Their environment is wrong, their scholing is very limited, their food is insufficient. Often they will marry, have children, and perpetuate the system and the stubborn attitudes.

We in Canada often criticize the United States and point out the troubles of that country with scant concealed glee. But we also have our poor: on the waterfront in Halifax, in the slums of Toronto and Montreal, and on the Indian reservations. They may even be in our city or our street. What do we do about it? Do we give an extra gift to the benevolent fund and let the deacons look after the poor? Do we deliver a tract or make a quick visit when the church has an evangelism drive on? These things are not wrong in themselves, but they are very ineffective in reaching the destitute. The only way to reach those who lack the basic necessities of life is to help in a personal way — and in such a way that no offense is given. If we profess to be Christians, then that is our first duty. To preach Christ to someone who has not had enough to eat that day will not make an impression; at best he will consider you a well-meaning hypocrite; at worst he will hate you.

Materialism is North America has gone about as far as it can go. Everything is measured in dollars and cents and the humanitarian aspect is deeply buried. Christianity can not work with materialism; it can only work with peoples.' This does not mean that all the governmental and private agencies in Canada and the U.S. are on the wrong track; they are not. But we often tend to shove the problem of the unfortunate onto some organization and we expect them to take care of it. What is required is more self-involvement, a living, dynamic Christianity. Each person must do this according to his ability and to the best of his knowledge.

If we do not love our neighbour as ourselves, how can we love God above all else?

J. J. Bout.

Let's Play Chess

Editor Mr. C. HESS

SOLUTIONS OF THE APRIL PROBLEMS

No. 296 (Goldstein)

This difficult problem was a prize winner, to be exact, winner of a special prize in a tournament of 1930. Problemists today follow different methods. But Goldstein did a good job and his problem is very worthwhile, also today. The key and threat are: 1. Q-KB4, thr. 2. R-R5, disc. check, K-K3; 3. Q-R6 mate.

The threat has a precise echo in the first variation: 1. —, R-KN7; 2. R-K2, disc. check, K-Q4; 3. Q-Q2 mate.

The second one is: 1. —, Q-B3; 2. R-Q5, double check, KxR; surprise follows: 3. B-B4 mate.

Indeed, I did not expect that people would get stuck with this enjoyable problem. On the contrary, I called it rather easy because of the white battery: Q at N3 and R at K5 with the clear hint of discovered check. Somehow this situation did not help at all. Did the black Pawn at K2 confuse you? But if that Pawn moves, the result is the same: 1. —, P-K3; 2. R-R5 disc. ch., a. P-K4; 3. QxQ mate — b. K-K2; 3. Q-B8 mate. Not 1. K-B8, because of 1. —, R-K7 and there is no mate.

No. 297 (Loyd)

As you know Loyd was the joker among th problemists. However, No. 297 is an example of the possibility that a joke does not work. One of our men even made the remark, "Very bad for a Loyd". He apparently had much appreciation for this product. Moreover, it was far too easy. And still all variations work perfectly. Solution: 1. QR8, tempo.

No. 298 (Biscay)

The second three-mover in April also turned out to be rather difficult. But those who found it wrote enthusiastically about it. This nice French problem shows French elegance.

1. R- QB8, thr. 2. R-Q4 mate. This strong threat eliminates all black moves except a. 1. —, R-K5; 2. R-Q8 (thr. 3. R-B1 mate), R-Q5; 3. NxP mate! and b. 1. —, R-Q4; 2. BxR, with threefold threat: B . . BxR mate, or R-Q4 mate or NxP mate. Isn't this a peculiar position?

In this and the next problem several solvers overlooked that the white King can also be checked unexpectedly. (RxN, check!)

No. 299 (Stocchi)

In the class of two-movers this one is excellent; it won the highest prize in 1948. The keymove is rather hidden; finding it is not an easy matter. 1. RxP at K4, thr. 2. N-B5 disc. checkmate. Did you like the variations? 1. —, BxP; 2. R-K5 mate (back again, because the black Bishop pinned itself). 1. —, KxP; 2. P-B5 mate. 1. —, BxR check!; 2. N-N2 mate.

DUTCH

296. 1. Df4, dr. 2. Th5 aftrekschaak, Ke6; 3. Dh6 mat.
1. —, Tg2; 2. Te2 aftrekschaak, Kd5; 3. Dd2 mat.
1. —, Dc6; 2. Td5 dubbelschaak, Kd5:; 3. Lc4 mat.
1. —, e6; 2. Th5 aftrekschaak, A. e5; 3. De5: mat. B. Ke7; 3. Df8 mat.

297. 1. Da8 tempo.

298. 1. Tc8, dr. 2. Td4 mat.
a. 1. —, Te4; 2. Td8, Td4; 3. Pe3: mat.
b. 1. —, Td5; 2. Pe3: sch, Te3:; 3. Td4 mat.

299. 1. Te4:; dr. 2. Pf5 aftrekmat.
1. —, Lc4; 2. Th5 mat. 1. —, Kd6:; 2. c5 mat.

The Bible School Movement in Canada

(Continued)

The modern "cult bomb" had also exploded and Mormonism, Christian Science, Seventh Day Adventists and a host of other sects rose to prominence and threatened the church. The challenge to the evangelical faith demanded a response. The response came. Pietism reacted to secularism, a theism reacted to humanism and agnosticism. The Bible school movement has its direct origin in this reaction to troubled Christianity. A significant predecessor to the present Bible College was The East London Institute for Home and Foreign Missions founded in 1872 by H. Grattan Guinness. "It was established to serve several related purposes: to increase the number of missionaries; to provide education and training for zealous young people who desired to engage in missionary work but were thwarted by lack of education and means; to direct trained recruits into fields for which they were suited and to assist them if necessary; and 'to deepen in the heart of Christians at home practical compassion for the heathen.'" (4)

This was the school, along with several others, that inspired Dr. A. B. Simpson, founder of the Christian and Missionary Alliance, to establish a similar school in the U.S.A. (5). In 1882, he founded Nyack Missionary College. The College occupied the rear platform of the Old Twenty-third Street Theatre in New York City. The twelve students were taught by two teachers. Dr. Simpson's aims for the college were: "Distinct Bible training . . . practical training in definite lines of Christion work . . . Holy Ghost missionaries . . . simplicity and economy . . . actual results." (6)

The institute which was destined to become the largest and the mother of an example for other institutes is Moody Bible Institute of Chicago, founded in 1886 by Dwight D. L. Moody and associates. In 1887, the objectives of the school were: ". . . to educate and direct and maintain Christian workers as Bible readers, teachers and evangelists, who shall teach the gospel in Chicago and its suburbs, especially in neglected fields." (7) Moody Bible Institute received its impetus with the coming of the noted evangelist, author and brilliant Yale graduate Reuben Archer Torrey. Under his leadership, the school grew rapidly. Several Canadian schools have been founded by graduates of Moody. Many graduates are engaged in evangelical work in Canada.

The first Bible College established in Canada in the nineteenth century is the well known Toronto Bible College, founded in 1894 by Dr. Elmore Harris, a Convention Baptist pastor in Toronto, and several others, after consultation with D. L. Moody. Across the Dominion, the Lutheran Collegiate Institute, Outlook, Sask., opened its doors in 1916. The years later, the Vancouver Bible Institute was established. In 1922, a small group of believers felt led to establish Prairie Bible Institute, at present the largest of its kind in Canada. The major development of the Canadian Bible school movement took place after the 1920's. Many are a direct product of the fundamentalist-modernist controversy and have aided the spread of fundamentalism. There is still a needless proliferation of small schools in Western Canada. There are still small schools being founded. The latest one is Burrard Inlet Bible Institute, Port Moody, B.C.. It opened its doors for the students in 1964. The student body in the school year 1966-67 was 21. (8) Its program and purpose is nearly identical to that of Prairie Bible and Briercrest. However, there are also trends in the other direction. Aldersgate College, Moose Jaw, Sask., Hillcrest Christian College at Medicine Hat, Alberta, Mountain View Bible College, at Didsbury, Alberta, and Alberta Bible Institute at Camrose, Alberta, are presently in negotiation for merger. The London College of Bible and Missions, founded in 1935, and Toronto Bible College have merged and formed the Ontario Bible College, located at the former T.B.C. campus. This new college wil be the largest of its kind in Ontario and will have a good academic standing.

The location of some of the Bible schools is rather strange, to say the least. Approximately 60 per cent of the Bible Institutes and Colleges are found in sizable cities. This is quite natural. There are more opportunities for Christian service in a city than in a rural area. There are, however, important exceptions to this situation. Outstanding examples are Prairie Bible Institute, Briercrest Institute, and Millar Memorial Institute, all three situated in rural sections of Western Canada. In Canada there is a pronounced pattern in, the distribution of Bible Institutes for of the 61, 35 are located in the provinces of Saskatchewan, Manitoba and Alberta. As Quebec is predominantly Catholic, there are but a few Protestant schools. The chief contrast is between Ontario and the three Prairie provinces.

Even though Ontario has twice the combined population of the Prairie provinces, it has only a fourth of the Bible schools. This is mainly due to the different social and religious background of these areas. Ontario is more conservative in its religious attitude. The West is more sectarian. You will find a variety of sectarians in the West you won't find in Ontario. Also, the Mennonites have contributed to the influx of Bible schools in the West. They moved from Russia and started a new life here, and desired religious leaders for their communities and churches. Several Mennonite Bible Schools are still bi-lingual. One dispensationalist Bible school, the Living Word Bible Institute, Swan River, Manitoba, affiliated with Christians of Evangelical Faith in Canada, draws students from Slavic background. Ukrainian is a required subject in the curriculum. Gospel broadcasts are being conducted in various Slavic tongues. (9)

(to be continued)

(1) Rev. Douglas Percy. "For Such A Time As This . . ." The Bible College Movement in Canada. The Canadian Gideon, Vol. 24, June 1967. No. 3, pp. 24-27.

(2) Prospectus 1968-69. Millar Memorial Bible Institute, Pambrun, Sask. p. 12.

(3) S. A. Witmer. The Bible College Story: Education with Dimension, New Pork, 1962, p. 26.

(4) Ibid., p. 33.

(5) Ibid., p. 33.

(6) Ibid., p. 35.

(7) Ibid., p. 36.

(8) Catalogue 1967-68, Burrard Inlet Bible Institute, p. 4.

(9) Catalogue Living Word Bible Institute.

THE HISTORY OF THE NETHERLANDS

BY D. J. VAN DIJK

16. The Golden Age (1)

The expansion of Dutch maritime trade also included the route via the Americas, for although the Indies had been attained via the Cape of Good Hope, the idea of a faster connection via a western route was still much coveted by the Dutch who were out for high profits. First they travelled via South America. In 1598 the Rotterdammer Olivier van Noort sailed with four ships and 250 crew to the West. His orders were to capture Spanish silver-vessels, then sail via the Straits of Magellan to China, load silk and porcelain there, purchase spices in the Moluccas, and then return home via Africa. It was a difficult journey. After one year he attained the Straits of Magellan, and it took him 17 weeks of laborious tacking about to get through. His vice-admiral, who preferred to return, was put ashore as a mutineer on the bleak coast of Tierra del Fuego. Subsequently Van Noort captured 3 Spanish silver-ships which, unfortunately for him, appeared to have unloaded their cargoes earlier on. Meanwhile he had lost three of his own craft. But he continued to the Philippines where in an uneven battle he was defeated by Spanish gallions, and finally he got back to Rotterdam with only 44 crew left. It stands to reason that from a financial point of view this first attempt was a complete failure.

However, the unrelenting shipowners persevered. The United East Indies Company also had their try on the Western route. In 1609 the Englishman Henry Hudson was given the assignment of searching for a North-West passage. He started out with the now famous ship "The Half Moon", but he got no further than the bay called after him: Hudson Bay. Next, one of the most energetic ship-owner-merchants of that century, Willem Usselinx, wanted to set up a West-Indies Company whose main purpose was to plunder Spanish colonies in the New World, to capture Spanish silver-fleets and to settle people overseas who were to start growing sugar, tobacco and cocoa. Indeed, he founded the Company, although it didn't begin its activities until 1621, when the 12-year truce with Spain ended. The company's first action was started in Brazil, and although initially there was strong resistance from the Spanish and Portuguese there, the Dutch admiral Piet Hein captured a big silverfleet off Cuba, and this yielded so many millions of guilders that the leaders of the West Indies Company were encouraged to start fresh enterprises. Shortly afterwards a Dutch fleet occupied the coast of Brazil from Bahia to the Amazon estuary.

Meanwhile the company had also obtained the island of Manhattan which the Delaware Indians sold for 60 guilders, ten shirts, eighty pairs of stockings, ten guns, thirty bullets and thirty pounds of gun powder. The name of this territory became New Netherlands, with its capital New Amsterdam. This new colony included farmers and furtrappers. Around New Amsterdam some settlements were founded with typically Dutch names, such as Breukelen (Brooklyn) and Haarlem (Harlem). Yet the colony did not develop favorably. Neither spices nor silver were to be found there and so the company's management was only very little interested. In addition the quality of the colonists wasn't first class either. Actually it's a miracle that governor Pieter Stuyvesant managed to stick it out until 1664. And privateering, in fact, became the Company's main source of income. For this the leaders needed a fixed base, and New Netherland was too far away for the purpose. That base was found on the island of Curaçao, which was conquered from the Spaniards who were but small in numbers there. And so between 1640 and 1660 privateering was a veritable gold-mine for the Dutch. In 1667 the West Indies Company returned Brazil to Portugal for the sum of 8 million guilders and it also swapped New Netherlands for Surinam (Dutch Guiana on the South American mainland).

Many historians consider these facts to have signified the beginning of the decline of the Netherlands Republic as a great nation. But that is not true, for a small country like the Republic, with its population of only 2 million, did of course lack the strength to maintain such a vast colonial empire, despite its persevering energy. Just the same the enthusiasm of the Dutch saliors in those days remained unaltered. They even realized the usefulness of settlements on the Arctic Sea island of Jan Mayen and on Spitzbergen.

The gigantic expansion of Dutch trade can be attributed to three factors: In the first place the continued daring initiatives of the ship-owners who weren't afraid of running risks; secondly, the know-how, perseverance and faithful care of the skippers for their cargoes, and in the third place the courage of the crews themselves who, though sorely underpaid and subject to very severe discipline, often achieved the almost impossible.

A very important means of livelihood in the Republic was sea-fishery, which included the major catches (namely of herring) and the minor ones of whales, cod-fish, haddock and flounder. By far the most important was, of course, the herring-fishery which directly or indirectly involved some 200,000 people. In the entire coastal area fishing-nets were made and tarred, there were ropeyards and sail-lofts. North of Amsterdam, in the Zaan district, hundreds of windmills sawed timber for ships. There were also the shipyards which built not only the herring-vessels but also the large craft that plied the seas to the Orient. The Zaan river banks were also the sites of factories that manufactured the stone-hard ship's biscuits, and from them developed our present day foodstuffs industry.

Very special, too, was whaling. Whales at that time were caught in the Arctic Sea. It was a terribly heavy and dangerous job. And since it appeared too time-consuming to tow the enormous animals to Holland, a colony was set up in Spitzbergen, which was used in summer only, and where the whale-oil was boiled and put into vats. It was a profession for specialists who were mainly found on the island off the Dutch northern coast. If someone was signed on, he was given a down payment of 150 guilders plus a premium for each whale caught. For those days it was very high pay. Incidentally, in the Eskimo sagas the Hollander is still the "arpanjak", that is "the man who kills the whale".

The Republic had besides, much industry, mainly factories that manufactured finished products from imported raw materials, such as beer-breweries, sugar-refineries, diamond-cutting establishments, soap-works, and so on. The workers in all these industries made long days, the same as in the cloth industry of Leyden. Other well-known industries were the earthenware and china factories of Gouda and Delft, the latter producing the famous Delft Blue. If we look at Holland's glorious century from a social-economic point of view, we can conclude that the great wealth of the substantial citizens had been made possible by the deep and constant poverty of the majority of the population. As the century drew to its close we notice that gradually the rich became still richer and the poor still poorer. That is also one of the reasons for the subsequent decline of the Republic.

(Radio Nederland)

ELECTRONIC WATCHDOG FOR ONTARIO HYDRO LINES. Scale model of supervisory control centre to be built near Toronto, this microwave communications system will check power lines twice every second for failures and faults. Valued at $10 million, it is claimed to be the largest of its kind in Canada.

CROSSWORD PUZZLE

ACROSS
1. Gruel
5. Hastened
9. About, in time
10. Checkered
12. County in Scotland
13. Very slow: mus.
14. Fat
15. Basin
16. Half an em
17. Diminutive
18. Obtained
19. Baking chamber
20. Those who withdraw
24. Mexican rubber tree
25. Old measure of length
26. Fellow countrymen
31. Domesday Book money
32. Common contraction
33. Exclamation
34. Rough lava
35. Single unit
36. Gem
38. Shop
40. Elf
41. Harmonizes
42. Fields
43. Eng. explorer
44. Pampers

DOWN
1. Imperceptible
2. Exhort
3. Rabbit's tail
4. Owns
5. Splashes
6. Scheme
7. Auricle
8. Condense
9. Packing boxes
11. Contracted admonitions
15. Blue grass
18. Grandeur
19. Scandinavian capital
21. Cougar
22. Lofty mountain
23. River in Asia
26. Shoreline
27. Spellbinder
28. Bind
29. Eng. river
30. Transactions
35. Metallic rocks
36. Formerly
37. Harbor
39. Biblical name
40. Breach

SOLUTION to previous Crossword Puzzle

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements ... $4.00
Engagement-announcements ... $4.00
Marriage and anniversaries ... $6.00
Notifications of death ... $5.00
"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $4.00. Every word more 15¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Closing date is Friday before date of issue, but inserting of Class. Ads received on Monday before 10 a.m. will be attempted.

God has blessed us with the birth of a son

NORMAN GEORGE

May 13, 1968.

A brother for Jonathan.

Ba and George Vandervelde.

Reigerweg 12, Amsterdam-N., The Netherlands.

Thankful to God who gave and saved life, we are happy to announce the birth of our son

ERIC TIMOTHY

A brother for Ruth-Anne.

Rualph and Anne Vanderkooi, nee Krommendyk.

Friday, May 31, 1968.

300 Grenfell St., Oshawa, Ont.

We gratefully announce the birth of our son and brother

STEVEN JAMES

born on June 1, 1968.

Neil and Winny Vriend.
Anita.
Janice.
Christine.
Mark.

190 San Pedro, Hamilton, Ont.

With deep gratitude to the Lord of Life, we are happy to announce the birth of our son

MICHAEL ROGER

A brother for Eddy and Johnny.

Mr. and Mrs. Harry A. VanderWindt.

June 3, 1968.

R.R. # 3, Brampton, Ont.

Mr. and Mrs. Bernard Westerveld, R.R. 1, Seaforth, Ont. are pleased to announce the forthcoming marriage of their daughter

JANE TRUDY

to

LAWRENCE W. BILKES

son of Rev. and Mrs. G. Bilkes, Westzaan, The Netherlands on D.V. June 28, 1968, at 7 o'clock in the United Church, Mitchel, Ont.

Rev. J. Overduin officiating.

Future address:
351 Eureka S.E.,
Grand Rapids, Mich. 49506, U.S.A.

Mr. and Mrs. Hank Metselaar of Oshawa, Ont. are pleased to announce the forthcoming marriage of their daughter

HILLY

to

Mr. JOHN NORMAN GROAT

son of Mr. and Mrs. Norman Groat of Oshawa, Ont.

The wedding will take place D.V. on Saturday, the 29th of June, 1968 at three o'clock in the Kedron United Church, Kedron, Ont.

Rev. K. Dear officiating.

Psalm 150.

On June 8, 1968 our beloved parents

L. H. DE JONG
and
R. DE JONG—DYKSTRA

Tzummarum, Fr., The Netherlands, celebrated their 50th wedding anniversary.

Their grateful children:
R.R. 2, Smithville, Ont.: Harry and Edith De Jong.
R.R. 2, Hamilton, Ont.: Andy and Jane Post.
Rotterdam, The Netherlands: Joop and Jettie.
1146 West 5th, Hamilton: Albert and Joan De Jong.
Hollandale, Minnesota: Eddy and Sady De Jong.
And grandchildren.

They are visiting with us during the summer months in Canada and the United States.

On June 19th, 1968, the Lord willing, we hope to celebrate with our dear parents and grandparents

CORNELIS KASTELEIN
and
BETS KASTELEIN—VAN REY

the occasion of their 40th wedding anniversary.

That the Lord may spare them for each other and for us for many years to come, is the prayerful wish of their thankful children.

Adrie & Lies Kastelein, Beverwijk, The Netherlands.
Max & Helen Kastelein, Burnaby, B.C.
Kees & Ann VanDriel, Burnaby, B.C.
Dick & Edith Kastelein, New Westminster, B.C.
Cor & Olena Kastelein, New Westminster, B.C.
John & Anne Kastelein, Haney, B.C.
Herman & Diane Praamsma, Grand Rapids, U.S.A.
Bill & Nancy Kastelein, Burnaby, B.C.
Jack Kastelein.
Harry Kastelein.
And 23 grandchildren.

213 Durham Street,
New Westminster, B.C.

With joy and gratitude to our Heavenly Father we wish to announce the twenty-fifth wedding anniversary of our beloved parents

BASTIAAN NEDERLOF
and
ROELY G. NEDERLOF, nee VELEMA

on July 1, 1968.

and the twenty-fifth anniversary of the ordination of our father, the Reverend B. Nederlof, as Minister of the Word on July 4, 1968.

May the Lord continue to fulfill, for them, the prayer of Psalter Hymnal No. 404.

Their grateful children:
Nancy.
Elsy.
Theo.

Reception on Wednesday, July 3, at 8:00 P.M. Rehoboth Christian Reformed Church.

17921 Carpintero Ave., Bellflower, California, U.S.A. 90706.

The Consistory of the First Christian Reformed Church of Barrie, Ontario expresses heartfelt sympathy to deacon John Snaak and family in the loss of their youngest son

HARRY,

at the age of 9 years.

May the Father of mercy and the God of all comfort strengthen the family in their bereavement.

J. Van Dyk, president.
M. De Boer, clerk.

The Board of the Barrie Christian School Society and the Staff and pupils of the Timothy Christian School in Barrie, Ontario, express their deepest sympathy to the Family J. Snaak with the sudden loss of their son and brother and 3rd grade pupil of our school

HARRY.

Psalm 103:17, "The mercy of the Lord is from everlasting to everlasting upon them that fear Him and his righteousness unto children's children."

Alleenstaande vrouw, middelbare leeftijd, biedt zich aan als

HUISHOUDSTER

bij voorkeur in Chr. Reformed gezin. Brieven onder no. 2071, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

HOUSE FOR SALE

3 bedrooms, den, study, garage — in good condition. Low down payment, land contract. Four doors from Calvin College. Call me at 452-7198, or write: Jake Heeremа, 831 Calvin Avenue, SE, Grand Rapids, Michigan 49506.

EEN HUISHOUDSTER GEVRAAGD

voor lichte werkzaamheden bij een man alleen. Het is meer voor gezelligheid, in het Oosten van Ontario. Leeftijd tussen 50 en 70 jaar. Schrijf aan # 2070, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Bovenstaande foto is een jeugdopname van

MARKO STAM

die op 13 November 1901 te Midwolde (Gron.) is geboren en in 1920 naar de Ver. Staten van Amerika emigreerde. Hij was een echte trekvogel die bij farmers in verschillende Staten van Amerika werkte.

Na 1929 heeft de familie in Nederland geen bericht meer van of omtrent hem ontvangen, behalve een gerucht dat hij getrouwd zou zijn en naar Canada was verhuisd.

Het is een lange tijd geleden, doch indien er onder onze lezers iemand is die Marko Stam gekend heeft of van hem gehoord heeft of zijn huidige verblijfplaats weet, dan wil zijn zuster Trientje Vroom—Stam heel graag bericht ontvangen.

De mogelijkheid bestaat dat Marko overleden is, maar ook dan wil zij gaarne ingelicht worden, en naam en adres van eventuele nabestaanden weten.

Wij hopen dat deze oproep het gewenste resultaat mag hebben. Het adres van Marko's zuster is:

Mevr. Trientje Vroom—Stam,
Molenlaan 35,
Nieuw Beerta,
The Netherlands.

(Correspondentie kan desgewenst in de Engelse taal.)

FOUR-BEDROOM HOME FOR RENT

Close to Dunnville. By second week of July. Rent $65.00 a month. Phone 389-0658 Hamilton.

APARTMENT BESCHIKBAAR

per 15 juli in Oost Hamilton, 2 slaapkamers. Phone 545-0207.

FREEZER OWNERS

Beef for sale, grain fed, cut up and wrapped, 59¢ per pound, half or whole. Phone 648-6573 Ancaster, Ont.

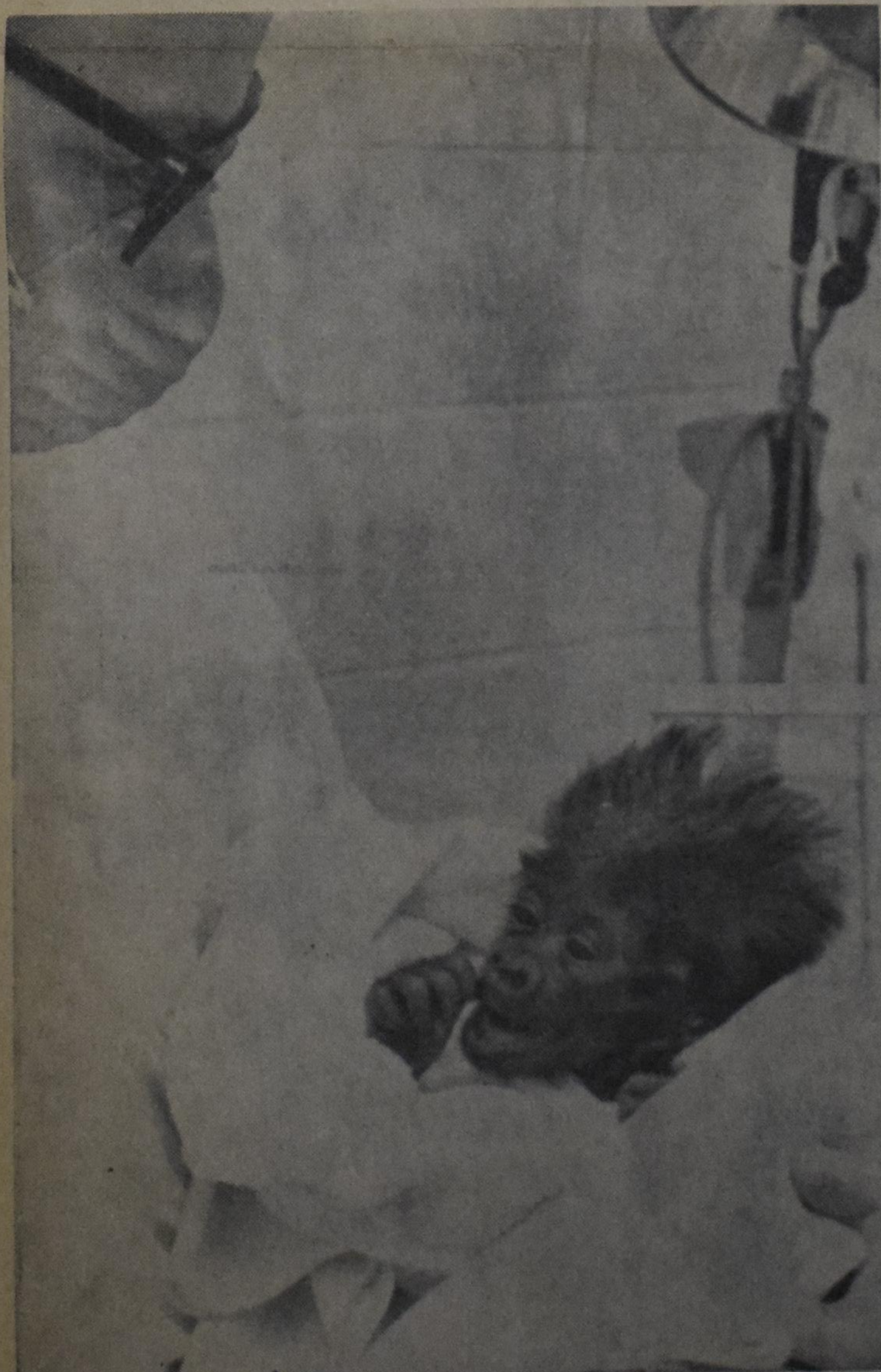
Room available for

TWO BOARDERS

in Christian home. 2 girls or boy and girl. 608 Stonechurch Road East, Hamilton, Ont. 385-7927.

RELIABLE YOUNG MAN

18, looking for steady employment in greenhouses. Some experience. Reference available. Please call 416 - 648-3412.

COLUMBUS, V.S.: Dr. Albert Haberle heeft een baby-gorilla van een maand oud in de arm. Het dier is ernstig ziek ten gevolge van een virus-infectie. Behalve dr. Haberle zijn zes kinderartsen en vier verpleegsters dag en nacht in de weer om de eerst-geboren-gorilla-uit-de-tweede-generatie-in-gevangenschap in leven te houden. De moeder-aap was de eerste gorilla, die in gevangenschap ter wereld kwam.

The Christian Touch

(Continued from page 5)

an exercise in godliness. And it is this patient hesitancy, childlike expectancy, gentle composure, that grated on the nerves of Nietzsche and Freud: exactly what is the holy spirit that permeates the living, working, hurting, and dying at Rest Haven.

You do not need to be an invalid, as many a minister, salesman, and visitor know, to enjoy the peace of Rest Haven's coffee shop. Time seems to stand kindly still in its halls. There is an airy lightness and subtle spaciousness to the very lay of the building. You are not shut up with artificial light, isolated; but the surrounding world floods in through God's windows. The sick can preoccupy themselves with ducks and birds and peacocks in the little courtyard, and watch the water freeze in winter and thaw in the spring, notice the leaves fall in autumn and see the summer heat burn the grass brown. And inside, expensive space was spent for dining rooms so that the sick, whenever possible, could be called to rise from their beds and walk to the table for meals, family style-like so that the specialness of sickness be hallowed to a normality where smiling and troubling yourself for the other of course! goes on together before the face of the compassionate Lord.

The Christian touch for the sick at Rest Haven is not just atmospheric, a "religious emphasis," an additive like special medicine for crises. It is not short commercials of "witnessing", hymns on the loudspeaker plus chocolate, an orange and banana at Christmas time. Rest Haven has a spirit that is utterly different from that of pious pity as well as being utterly different from a no-nonsense secular treatment with its antiseptic efficiency. The Spirit leading the staff, inside the very bones and marrow of Rest Haven is one of mercy-rich care, and it is built-in to all the working with grime and feces, vomit and discharge — no less regunant because done for Christ's sake, but again, hallowed to a Christian touch.

Rest Haven is a very unusual place. It is a place where the director can earnestly counsel with a dying patient and then be called to preside at dinner devotions. At the close of the meal he makes a few humorous remarks, but then returns to the bedside somewhat conscious stricken because everything said had gone out over the P.A. system into all of the rooms. When he rather guiltily apologized, because she was in such grave condition, for being lighthearted at dinner, the aged saint said with difficulty, "We like your jokes. Keep it up." And then she died.

This is a Torch Light dinner. Twenty miles southeast of here they live by candles as it were, not romantic candlelight but the candles that flicker. Yet to the eye of faith the candles as Rest Haven too are torches!

We shall never be closer to the Truth than this evening while we banquet in Sabbath-like joy with the sick of Rest Haven in mind. We may enjoy life with our wife and have the Grace to know that the sickness with us is by the hand of the Lord. We believers are knit together for better and for worse, in health and in sickness, in life and death, because we are not our own but belong communally to our Lord.

When your heart gets heavy with the burden of a mother who is chronically ill, whose thorn in the flesh is wearisome, and you want to rebel; when you yourself may be attacked, retch, and sweat breaks out on your body, making clear what no tranquilizing drug can hide — your utter dependence upon the living Word of God; when a loved one of yours wastes away bodily and the ravages of sin make you ready to revolt, it's hard to swallow as coming from God's hand: then hear the Word of the Lord!

Whatever your hand finds to do,
do it with all your might! for
there is no doings . . . in the
grave where you are going - - -

and

Entering a home touched by grief
is still better than walking into
a house toasting champagne,
because death is the conclusion
of every man, and when the
living face it they have to take
it to heart.

The deep biblical wisdom we must hear is the mandate of our Lord to be intensely, joyfully engaged with His creation and know that sickness is part of life till He comes again, till He himself wipes away every tear, needs all regrets, touches the sick to be everlastingly healed.

Meanwhile, give thanks to God for Rest Haven, a Christian rest home in a post-Christian world, where the holy spirit of merciful care touches aching bodies. Then be still at your banquet table, and confess like a little child with the psalmist:

Lord God, my heart is not
haughty now. My look is not
proud.
I want no more truck with great
things, affairs too deep for
me.
Yes, at last I have quieted down.
I am at rest.
Like a waned child near its
mother's breast,
so content is my heart now in
me.

Israel — people of God! all you
banded together Christianly to
shape Rest Haven — Israel!
Put your hope only in the
Lord!

Do it from now on and for-
evermore.

(Psalm 131)

What about a subscription of CALVINIST-CONTACT for the Wedding Anniversary of Mom and Dad, or for a Birthday present?

SUBSCRIPTION FORM

To: CALVINIST-CONTACT,
BOX 312, STATION "B",
HAMILTON, ONT.
CANADA

Please, send Calvinist-Contact to:

NAME ....

ADDRESS ....

ZONE ....

Solicited by ....

ADDRESS ....

I like to receive the book

1st choice ....

2nd choice ....

Subscription for Canada and the U.S.A. $5.00 per year; for 2 years $9.00; for 3 years $13.00. Yearly subscription for other countries $6.00. Payment by cheque 15¢ extra.

Een premie boek als beloning!

Wij stellen het ten zeerste op prijs wanneer U ons helpt het aantal abonnees te vermeerderen. Daarom zenden wij U gratis een premieboek voor het werven van een nieuwe abonnee. **De enige bepaling is dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $5.00 opstuurt!**

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

BESLAGEN VENSTERS (2e druk), door ds. H. Veldkamp.
Dit boekje is "een rustig gesprek over onze gebedsmoeilijkheden," aldus ds. Guillaume in C.C. "Ik ken geen ander boek dat zo op de praktijk van ons bidden ingaat," zo voegt de pastor van Edmonton er aan toe.

ZIJN ALLE GODSDIENSTEN GELIJK? door dr. J. Verkuyl.
Dr. Verkuyl heeft vele jaren in Indonesië gearbeid en is zodoende bekend met de wereldgodsdiensten. Als zodanig is hij de juiste man om deze veelgehoorde vraag te beantwoorden met een duidelijk 'neen' en tegelijk te verwijzen naar het christelijk geloof als het allesomvattende antwoord.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Meer dan eens komen we met Rooms Katholieken in aanraking, b.v. op het werk of gedurende de vakantie. Om ons bij een gesprek behulpzaam te zijn kan dit boekje goede diensten bewijzen. Hierin worden o.m. de volgende onderwerpen aangestipt: kerk en heilige schrift; woord en sacrament; alle mensen zondaars (erfzonde); Christus alleen; avondmaal en mis; het celibaat; het vagevuur; enz.

GODS WERELDPLAN EN DE EVOLUTIE, Dr. H. J. Flipse.
Het moderne onderwijs beweert: godsdienst is een kwestie van geloof en dat heeft met wetenschap niets te maken.
Wil men echt wetenschappelijk de waarheid benaderen, dan moet men met God rekening houden.

GESPREKKEN ACHTER HET GORDIJN, P. Terpstra.
De schrijver is een journalist en schreef reisreportages uit binnen- en buitenland. Dit boek geeft een belangwekkende reportage van zijn ontmoetingen achter het ijzeren gordijn.

DE GEHEIMZINNIGE VLAM, Jelles Limburg.
De schrijver, die bekend staat als een goede schrijver, heeft dit meeslepend verhaal geschreven. Hij weet wat er in het hart van een liefhebbende jonge vrouw kan omgaan.

PA BAKKER EN ZIJN OMGEVING, P. Mons.
In Pa Bakker zien wij onszelf in ons gewone door-de-weekse pak. Echt een boek ter opvrolijking van uzelf en uw vrienden.

DE ONBEREIKBARE PLANEET, H. Greven.
Een ruimtevaart roman. De gebeurtenissen in Azië en de toenemende macht van een communistisch China hebben de schrijver geïnspireerd tot een toekomstbeeld dat huiveringwekkend zou zijn, ware het niet dat de schrijver ons tegelijkertijd diep doordringt met het besef dat er boven de absolutering van het kwade een andere Macht staat.

DE MODERNE ROMAN IN OPSPRAAK, C. Rijnsdorp.
De schrijver is een litterair mens. In 1965 ontving hij het eredoctoraat in de letteren aan de Vrije Universiteit te Amsterdam. "De Moderne roman in opsraak" bevat een keuze uit zijn talrijke kritieken over de moderne litteratuur.

HEL EN HEMEL VAN DACHAU (zesde druk), door ds. J. Overduin.
Tijdens de bezetting heeft de bekende ds. J. Overduin ruim anderhalf jaar gevangen gezeten in vier gevangenissen en twee concentratiekampen. In dit boek beschrijft hij zijn ervaringen op een sobere en zakelijke wijze.

DE GEHEIME OPDRACHT, door J. E. Hunter.

'T BEGON ONDER MELKENSTIJD, door G. J. Peelen (17e druk). De belevenissen van Jan Peelen, de broer van de schrijver, die op grond van zijn daden in de slag om Arnhem de Militaire Willemsorde kreeg.

DE WELEERWAARDE HEER, door ds. M. E. Voilà.
De bekende schrijver, wijlen ds. P. D. Kuiper, beschikte over de gave om op een humoristische manier predikanten en gemeenteleden te 'fotograferen'. Evenals "Peper en Zout" getuigt ook dit boekje van zijn schrijverstalent.

MOEILIJKE KINDEREN (derde druk)
In dit pakkende en populair geschreven boekje worden achtereenvolgens de volgende onderwerpen besproken: Lastige types onder normale kinderen (P. W. J. Steinz); Koppige kinderen (Prof. Dr. A. Kuypers); Het jaloerse kind (Dr. J. v. d. Spek); Het angstige kind (Dr. P. v. Duyvendijk); Mijn kind wil niet eten (Dr. H. J. Eijkman); Straffen? Hoe wel? Hoe niet? (Prof. Dr. J. H. Gunning Wzn.)

HET UILEN-NEST, door W. Schippers.

Voor twee abonnees:

DE LEGE PLAATS, door Annie Oosterbroek-Dutschun. (Derde druk.)
Een mooie roman van een bekende Nederlandse schrijfster.

BONUS BOOKS (English)

For one subscriber:

WHEN THE BAMBOO SINGS.
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B. Meyer.
A clasp between the Old and the New Testament. The booklet portrays humility, courage and devotion.

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8-11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8-11 years of age, will enjoy it tremendously.

For two subscribers:

SVETLANA, THE INCREDIBLE STORY OF STALIN'S DAUGHTER, by Martin Ebon. (With twenty-one photographs.)
Here, for the first time, is the unique story of — her soul-searching, heartrending decision to abandon her children and escape to the West — her mother's hideous suicide — her lonely Kremlin childhood — her father's strange death — her three ruined marriages.

BUT NOT FORSAKEN, by Helen Good Brenneman.
An unforgettable story based on the author's experience in Gronau, Germany, following World War II, and on the accounts of the refugees who made the long, arduous trek to the refugee camp there.

STRAIGHT DOWN A CROOKED LANE, by Francena H. Arnold. Teenage marriage, a growing problem in this modern era, is the theme of this book of the well-known author who also wrote **Not my will.**

WORLD AFLAME, by Dr. Billy Graham.
The most important book Dr. Graham has written.

UNCLE TOM'S CABIN, by Harriet Beecher Stowe.
This thrilling story, with the dramatic episode of Eliza's escape, is a classic, which moves any reader.

LEAST OF ALL SAINTS, by Grace Irwin.
The author, a native from Toronto, tells in her first novel, **Least of all saints,** how Andrew Connington, pastor of a fashionable Toronto church must bring his natural desire into line with the dedicated profession he has chosen.